

Nyíregyháza

KÖNYVE

— 2014 —

Nyíregyháza Könyve

2014

N 95

"Móricz Zsigmond" Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

helytörténeti gyűjtemény

Kedves Olvasó!

A könyv, melyet kezében tart egy nagyszerű kezdeményezés eredményeként jött létre. Bizonyára mindannyian ismerünk olyan embereket, akik szívesen vetik papírra gondolataikat, történjen ez vers, novella, vagy akár mese formájában. Sokan szívesen tárják mások elé munkájukat, keresik a lehetőségeket alkotásuk különböző megjelentetésére, mások viszont kicsit bátortalanabbak, félnek a visszautasítástól, kritikától, nem ismerik a megjelentetés különböző lehetőségeit, vagy egyszerűen nem is jut eszükbe munkájuk közzététele. Éppen ezért indult az Írjunk együtt! kezdeményezés, hogy mindenki, aki ír, versel, értekezük lehetőséget kapjon arra, hogy megmutathassa írását a nagyközönség előtt, és az alkotások végre előkerüljenek az asztalfiókokból.

Ennek érdekében 2014 júniusában pályázatot hirdettünk meg, melynek keretében bárki beküldhette munkáját, legyen az vers, novella, mese, írás. A beérkezett pályázatokat szakmai zsűri értékelt, ezt követően kerülhettek be az írások a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár által gondozott Nyíregyháza Könyvébe.

Az alkotásokból összeállított Nyíregyháza könyve két példányban került bekötésre, melyből az egyik példány a kölcsönözhető dokumentumok közé került, melyet bárki kedvére kölcsönözhet, míg a másik példány könyvtárunk olvasótermében kapott helyet, amit helyben használhatnak olvasóink.

Bizunk abban, hogy ez a lehetőség felkelti a többi írói tehetséggel megáldott ember figyelmét, és ez a kezdeményezés tovább folytatódhat a következő években.

"S elindultam magányosan, nézelődtem, töprengtem,
hol és hogyan kezdjem meg utamat..."

/Comenius/

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár

Péntek megint...

(Buszmegállóban...)

Nyár.

Aszfaltba olvadt test.

Elképzelem...

Villanyoszlop,

forró macskakő,

a betonház poros

ablaka mögött magány.

A hamburgeres előtt,

a barnító melegben

öntelt, vigyorgó fejek.

Papírgalacsint rugdosó

lábak...

Görcsös fejfájás,

szárnyaszegett álmok.

Rongyos kéregetők,

elmaradt ünnep.

Koszos váróterem.

Széken hagyott

reklámtáska.

Félbe szakadt gondolatok,

kavarognak a légben.

Széttépett fotók

zsinóron lógnak.

Gyermekeket cipelő anyák:

Agapé.

Hallgatag kisfiú az ölben.

Sorsok.

Bedőlt falakon kúszó

gyilkos indák.

Jégvirágot bújtató tekintetek.

Szálkás, festetlen padon

nyíló szerelem.

Ma még nem láttalak.

Hátba lő a közöny,

véres töltényem

ruhám alatt rejtegetem.

Jól vagyok.

Tolakodó

emberek lökdösnek.

Megjött a busz,felszálllok.

Fileo!

Magamról...

Eredmények:

Antológiák, kötetek, folyóiratok, ahol megjelentek az írásaim:

Enigmák 2. antológia:

Éden Művészeti Hálózat, Irodalmi láncolat, Szinay Balázs és Beri Róbert szerkesztők jóvoltából

Beteg voltam, meggyógyultam című novellás kötet:

Élő irodalom-Élő könyv, Szilágyi Marcsi Cseppecske szerkesztő jóvoltából

Fény és Árnyék antológia

Info-Szponzor Kft., Komáromi János szerkesztő jóvoltából

Képzeld el! Irodalmi folyóirat:

Ma irodalma, Baranyai Attila és Gósi Vali szerkesztők jóvoltából

Sodrásban antológia:

Ma irodalma, Baranyai Attila szerkesztő jóvoltából

Kis Lant, Irodalmi folyóirat Német Dezső szerkesztő jóvoltából

Mokszin Irodalmi folyóirat-netterem: Abonyi László szerkesztő jóvoltából

Almádi Villa weboldal, szerkesztő: Tildy Péter

Versíró pályázatok:

Mozdulj! Közhaszni Egyesület által megrendezett "Csodák a hétköznapokban" című pályázaton
Különdíjas lett a Kávé tejjel c. versem, 160 beérkezett pályaműből.

Édentől Északra Művészeti Hálózat szervezésében meghirdetett "Tiszta szavak ereje" című pályázaton
3. helyezett lett a Péntek megint c. versem 50 vers közül.

Az Irodalmi Rádió munkatársai szervezésében kiírt "Verstabló" pályázat is eredményt hozott számomra:
a három beküldött vers közül, mindegyiket méltónak találták a kihelyezésre.
(Versek: Péntek megint, Évgyűrűk, Küldetés vagy áldozat?)

Saját kötet:

Nyár végén fog megjelenni első önálló kötetem Komáromi János gondozásában, mely egy általam írt és
illusztrált gyermekverses könyvecske lesz. Címe: Gesztenyevirágok...

Majdnem szerelem

Csak sejtem, hogy irtó finom. Igen. Irtó IS. Mert lehet, hogy számomra egyetlen adag is halálos lett volna. Legalábbis ezzel vigasztalom magam a hátralévő, ág nélküli napokon.

Véletlenül keveredtem mellé, ám igazán közel hozzá - almaságom miatt - nem kerülhettem soha. Egészen más világ ő. Feltuningolt barack! A minőség. Csillogó kirakatban kínálta, kellette magát. De! Nemcsak nekem. Hiába hittem ezt eleinte. Mindenkinek, aki arra járt.

Ránézésre tökély, zsigereim pedig azt súgták: 'Ízesillatosédes Ínycsik-Land!'
Csalós tökéletesség. Megcsalós! - mosolygok később savanyúan. Én legjobb esetben is csak kompót lehetek, ő pedig máris márkás üvegben lubickol. De engem ez nem feszélyez.
Bárkik, bármilyenek is vagyunk, ugyanúgy végződik a létünk. Igen, vége lesz egyszer. De addig is... Jó, hogy ilyen sokfélék vagyunk! Mindegyikünkben van valami különleges, egyedi. Tanulhatunk egymástól. Lehetsz teljesen más, ez számomra lehetőség. És valahol lehet, hogy akkor is ismerlek!

Hát miért ne tenném, belemosolygok a világba!

Ekkor rám néz, és meglát bennem valamit. Kifényesített héjamban saját nagyszerűsége tükörcképét. Csak én hiszem egy röpké pillanatig, hogy Engem!

Élégedetten biccent, én kissé elpirulok. Amikor ráébredek butaságomra, még inkább. Hogy is képzelhettem? Hogy ő, a Nemes észrevesz! Butalma!

Pedig most már tényleg rám figyel. Kritikusan szemlél, azon töpreng, az imént vajon minek örülhetett ez a nyers és faragatlan. Aztán lassan megváltozik a tekintete. Én tükröztem Őt vissza. Lehet, hogy bennem is, mögöttem is van mélység? Akkor is, ha egészen más vagyok?

Burkolatlan érdeklődésétől rezgésszámom jócskán megemelkedik, szeretnék mellé csobbanni az üvegbe, a finom lébe, lehűteni magam. Ám ez nemcsak a cukorszintem növelné extrém módon, hanem alapból adott gömbölyűségem is, az száz! Mármint százalékban. Brrr. Hogy néznék ki akkor! Nevetek magamon, de amikor eszembe jut, hogy a nevetés is hizlal, gyorsan abbahagyom. Hát hiányzik ez nekem? No ugye, hogy nem.

Érzi, mi zajlik bennem, követi a mérlegelést, a bizonytalanságot, s a végén a határozott nemet. Az elutasítást. Az Ő elutasítását! És máris léig sértett.

Magyarázkodom. Én eddig a többi almával, az ő életüket éltem! Mint gyümölcs a fán.

Anne Red

Megenyhül kissé, újra finommá válik. És mesélni kezd magáról, arról az ismeretlen-ismerős világról. Régóta várhat, már van benne egy-két keserű falat, ezt elvarázsoltan is érzem. Szeretném kicsipkedni belőle, de falba ütközöm. Hiába átlátszó, áthatolhatatlan akadálnak bizonyul az üveg, ami mögött él. Eleinte örül, értékeli a szándékot is, aztán látva tehetetlenségem, hirtelen eleje lesz. Belőlem.

Ekkor már tehetek bármit, nem vagyok megfelelő. Rámutat apró ráncaimra is. Maradhatok egy darabig, ha nagyon akarom, ám ilyen külsővel, meg egyébként is, főszerepet ne várjak! Próbálok vadulni, édesedni, hiába. Csak új, nekem kifejlesztett, megvető pillantásait kapom viszonzásképp. Egy idő után már azt sem. Végleg eltávolodik, hozzáillő, nemes hamvasokat keres.

Belenyugszom. Többé nem futok neki az üvegnek. A tizedik próbálkozás után már nem. A fene se akar léalma lenni! Egyre ritkábban fordulok felé, elfogadom a nincs-et. Hisz tudom már. Ahogy az alma és fája nem ültethető át, az 'Egy alma és a Barack' című történet sem születhet meg bármikor.

Néha megtörténik mégis. Kialakul az áhított íz harmónia. De nem most. És nem velünk. Egy másik barackkal. Vagy egy másik almával talán.

Dédnagyanyó karácsonya

Erdőszélen kicsi kunyhó,
Öreg Anyó itt lakik,
Őrizgeti száz évének
féltve őrzött titkait.

Bundás kutya, Cirmi cica
Anyókéval éldegél.
- Ritkán jár erre a postás,
csak amikor jön levél.

Öreg Apó, tavaly télen,
fel a mennybe költözött.
Anyó tudja, - jó ember volt,
- és angyalnak öltözött.

Álmában még találkoznak,
beszélgetnek keveset,
simogató szavaikban
megbújik a szeretet.

Kint lehullott az első hó,
minden fehér tünemény.
Kis kunyhóban, tűzhely mélyén
sül pár apró sütemény.

Dédunokák, hogyha jönnek,
díszvendégek legyenek,
málnaszörpöt iszogatva
finom sütit egyenek.

Kicsi kunyhó kéményéből,
lágú füst száll az ég felé,
legalább a földi illat
öreg apót meglelé.

Felöltözik Öreg Anyó,
mert hideg a téli szél,
ajtó előtt havat söpör,
s közben magában beszél.

- Hej Apókám, ki mesél ma
unokáknak szép mesét,
amíg eszik az Anyókád
diós, mákos bélesét?

Azt sem tudom eljönnek-e,
ha tudják: nem lesz mese.
Nem is tudom, hogy az ünnep
mese nélkül rémes-e?

De mit tegyek, a mesének
te voltál a mestere.
Nem feküdt itt mese nélkül
egy gyermek sem, este le.

Mi lenne, ha súgnál nekem,
egy szép mesét kedvesem?
Nem múlna el az unokák
karácsonyi kedve sem.

Öreg Apó mennyországból
nyugtogatja kedvesét,
- ültess le az unokákat,
súgok neked szép mesét.

Öreg néne a sütőből
kivette, mit készített,
süteményből, nagy tányéron
szép kis halmot épített.

S mint ahogy a hó a rétet,
porcukorral lepte be,
és hogy meglepetés legyen,
kendő alá tette be.

Majd leült a hintaszékbe,
s elbóbiskolt, jaj, nagyon,
szép álmából arra ébredt,
zörgetnek az ablakon.

Szeme ragyog - Hát megjöttök!
- arcán öröm ömlik szét,
úgy sietne, s visszatartja
ez a fránya hintaszék.

Az ajtóban sorakoznak
kisebb nagyobb gyerekek.
Dédnagyanyó várja Őket,
s szívében a szeretet.

Ölelgeti sorra mindet,
mindegyik nőtt, változott,
végül jön a legnagyobb is
aki fenyőfát hozott.

Kis fenyőfa illatával
betölti a kis szobát,
néhány gyermek dúdolja
a "kiskarácsony" dallamát.

Vén komódon szép terítő,
Karácsonyra ott marad,
erre teszik a fenyőfát
tartó díszes talpakat.

Aranyosi Ervin

Hátizsákból kikerülnek
üvegdíszes dobozok,
szaloncukor, habcsók díszek,
kézzel festett tobozok.

Elkezdik megtervezgetni,
hova milyen dísz kerül,
öltöztetik a kis fenyőt,
szép lesz majd, ha sikerül.

Dédnagyanyó hintaszékből
figyeli a dolgokat,
Csodás ünnep a Karácsony,
nem lehetne boldogabb!

Elkészül a karácsonyfa
tetején már csúcs ragyog,
- Hát ezek az apróságok
egytől egyig angyalok.

Gyertya gyullad, és a kunyhó
énekszóval megtelik,
Dédnagyanyó szíve örül,
elhallgatná reggelig.

- Ám de itt a friss sütemény,
üljete le gyerekek,
csak ti nektek sütöttem,
mindegyikből vegyetek.

Kínálgatja dédmamácska,
s amikor már mind evett,
- Figyeljete - kéri tőlük
- mesét mondok gyerekek.

És ahogy elcsendesednek,
mesélni kezd nagyanyó,
messzi tájról, emberekről,
télről, mikor hull a hó.

Mennyről, ahol nagyapó van,
s minden kedves, csodaszép,
(Ahonnan nagyapó súgja,
nagyanyónak a mesét.)

S lám a mese elvarázsol,
hallgatja a sok gyerek.
Képzeletük mozivásznán,
pont, mint egy film úgy perog.

És eljön a mese vége,
elmúlik az áhítat.
Könyörögve kérik Dédit,
hogy meséljen másikat.

Csakhogy eljött már az este
álom manó bekopog.
Ágyba kerül minden gyermek,
álmosak és boldogok.

Betakarja mindegyiket,
puszit ad az arcokra,
s visszaballag a konyhába,
mert neki még van dolga.

Milyen csodás a karácsony,
olyan boldog a szíve,
Elmosogat, s bibliáját
veszi most a kezibe.

Elmormol pár imádságot,
köszöni a szép napot,
köszöni az Úristennek,
ami szépet épp kapott.

Aztán párja jut eszébe,
megszólítja kedvesét.
Megköszöni neki ezt a
boldogságos szép mesét.

Végül elnyomja az álom,
s álmaiban éli át,
újra itt van nagyapó is,
s itt vannak az unokák...

Magamról...

Aranyosi Ervin vagyok, Dunakeszin élek, itt és Újpesten dolgozom. Munkám szerint életviteli tanácsadó, hahota jóga klubvezető vagyok, munkám mellett verseket írok és gyakran illusztrálom is őket. Ismertségem elsősorban az Internetnek köszönhető, sajnos a kortárs magyar költők versei a kiadók szerint eladhatatlanok. Az Interneten ennek ellenére több tízezres olvasótáborral rendelkezem, ami, ha anyagilag nem is, de erkölcsileg mindenképp kedvező visszajelzés munkámmal kapcsolatban. Központi témáim a szeretet, a mosoly-nevetés, az emberi kapcsolatok.

A Facebookon az 1 kép 1 vers oldalamon, jelentős számú állatokról, gyerekekről szóló versem jelent meg, illetve jelenik meg napról napra.

Önálló köteteim eddig magánkiadásban jelentek meg (Megsúgott titkaim, 1 kép 1 vers I-II. kötet, Szívből jövő).

2009-ben, 7 versem megjelent az Accordia kiadó Belátható végtelen című antológiájában. Ugyan abban az évben került kiadásra az egyik versem, a barátságról, a GEMENCI ERDŐ- ÉS VADGAZDASÁG ZRT. "Gemenc színei" című gyönyörű természetfotós-verseskönyvében.

2013-ban az Erdélyi Corvin Kiadó (Déva) által kiadott "Magyarok vagyunk Európában" (Kortárs versek iskolai és egyéb ünnepi alkalmakra) című kötetében 39 versemet szerepeltette.

Ugyan ennek a kiadónak a gyermekeknek szóló, foglalkoztató magazinjaiban (Meseország Karácsonya, Fürkésző, valamint a Kispajtás folyóiratokban) rendszeresen jelennek meg verseim.

Pár hónapja az Óvodai Nevelés szakfolyóiratba is írok verseket felkérésre. Az Interneten számtalan helyen olvashatók még a műveim, sok kedves olvasóm gondoskodik a neki tetsző versem megosztásáról, népszerűsítéséről. Sajnos sok versem név nélkül és cím nélkül (mint ismeretlen szerző műve) is kering a Neten, ezzel nem tudok mit kezdeni.

Mond hány ismeretlen költő, lépte nyoma...

Mond hány ismeretlen költő,
lépte, nyoma taposta,
vérrel áztatott,
szent magyar föld ormain?!

Kérészként virágzanak
a szőke Tisza habjain,
s eltűnnek nyomtalanul,
a hullámozó habok közt.

Mint földszelvények a szántón,
úgy dőlnek egymásra a habok
és fojtsák el bajok,
költők pennáját.

Elmosódnak, elkopnak vágyaik,
kezdeteleges verseik.
Elnyomódik bennük a kényszer,
a költői tudat.

Úgy erodálnak el évek alatt
mint évezredek folyamán egy hegy.
A külső és belső eróziók
legyűrik, az enyészetté teszik őket.

Eltűnik bennük az adottság.
Bezárják magukba, elrakják lomokba.
Csak ritkán veszik elő.
Előfordul, hogy akkor is csak évek múltán...

Oh! Ez a költői véna,
csak ez ne tűnjön el kérlek!
Mond hány ismeretlen tűnt
már el a habok közt?

Kérlek...

Ide figyelj költő:
Ródd a jeleidet, ahova akarod.
Ontsd a szavakat, ahova szeretnéd,
De ne feledd:

A jó költő az erkölcs szócsöve.
Lelked legyen tiszta és őszinte.
Oltalmazd és inspiráld az elesetteket.
Maradj meg jó hazaszeretőnek
és szeresd istenedet.

Magamról...

1989-ben születtem. 2011-ben sikeres érettségi vizsgát tettem a nyíregyházi Bánki Donát Műszaki Középiskolában. Immáron 4 éve írok verseket, alkalmanként dalszöveg írással is próbálkozom. Jelenleg a Eissman Automotive Hungária Kft.-nél dolgozom.

hazahoztam

hazahoztam valamit megint
a világból - hova tegyem
hova tegyem - tele van
minden rejtett helyem
idehaza - alig fér el még
egy dolog pedig a világ
minden sarkában van
olyan ami rám ragad
bebújik a zsebembe
vagy a kabátom alá
bekúszik sunyin hogy
észre sem veszem csak
ittthon ha már pihennék
nyugodtan csak előbukkan
valahonnan és folyton
láb alatt van a szőnyeg
alá bújuk vagy a
fejembe hogy rázzam
onnan ki
hadd pihenjek egy parányit
hazahoztam megint valamit

Magamról...

1979-ben született Szentesen. 2001-ben végzett a Nyíregyházi Főiskola magyar-művelődésszervezés szakán. 2005-ben szociológus végzettséget szerzett a Debreceni Egyetemen. Diákként a Rádió Szentés, majd a Magyar Rádió Nyíregyházi Stúdiójának munkatársa, később a Campus Rádió felelős szerkesztője volt. 2001-től a Nyíregyházi Főiskola Főiskolai Tükör című lapjának szerkesztője. 1999-ben szerkesztője volt a Nyíregyházi Fiatalok Irodalmi Antológiájának. A Nyíregyházi Főiskolán dolgozik. Alapítója a Szabolcsi Írók Társaságának, tagja a JAK-nak. Versei, novellái, írásai helyi és országos folyóiratokban jelennek meg. A Csücskös című esszékötete 2008-ban jelent meg.

Szövetségben önmagammal (részlet)

„...felém hajol az, amit eltemettem rég, a gyerekkor...” (Kosztolányi D.)

Járni tanultam

Az „átlaghoz képest” kivételezettje vagyok a teremtésnek, abban az értelemben legalábbis, hogy már a nagyon korai gyermekkoromból is vannak emlékképeim. Amikor például járni tanultam, szüleim első közös otthonában, egy szoba-konyhás házban laktunk. Melléképületnek tervezték, mert az utcafronton a porta kialakításának rendezési terve során ki lett hagyva egy nagy hely a reményteli szép új otthonunk számára. Tavasz naposításos idő volt, az édesanyám szépen szerkesztett ágyások között kertészkedett - én pedig két kézzel kapaszkodtam a ház előtti drótkerítésbe. Néztam a hálók szövését és Édesanyámat, aki a háló túoldalán volt, de félszemmel azért rám is figyelt. Aztán eluntam magam és jókedvemben elkezdtem jobb oldalra araszolva lépkedni. Az egyik lábammal tettem egy oldallépést, majd a másikat mellézártam. Aztán megint araszoltam egyet és megint mellézártam a másikat. Közben apró kék-fehér kockás házilagosan flanelből készült nadrágomat figyeltem, amelynek szára gumival volt összehúzva, ami kerekorrú barnadrapp betétes fűzős cipőmmel buggyosan érintkezett. Nagy igyekezetem következményeként, nyálam hosszan a cipőmre csurgott... Ezért aztán egyik kezemmel elengedtem a drótot, hogy szép új cipőmről a „foltot” mutató ujjammal mázoló mozdulatokat leírva, sikeresen eltüntessem. A kerítést szegélyező keskeny virágágyás, egyszer csak nagyhirtelen előttem állt. A benne lévő apró zöld növények már sütkéreztek első leveleiket a nap melegében. Jókedvűen és egyre lelkesebben araszoltam, míg nem egyszer csak elengedtem a dróthálót és futólépésben indultam volna egy otffelejített labda felé. Természetesen megbotlottam, és az esés úgy sikeredett, hogy teljes gyermeki hosszamban eldőlttem. Letörtem, sőt szinte kivájtam a földből az apró növényeket, miközben aztán - önerőből! - négykézlábra tápázkodtam, hogy újra a biztos támaszt nyújtó kerítésbe kapaszkodhassak és felálljak. Anyukám hamarosan ott termett és elmagyarázta, kijelölte számomra, hogy mettől meddig közlekedhetem majd. Emlékezetem szerint, ez volt az első szabály, amit az életben megtanultam. A magam módján nehezményeztem, hogy nem ölelt magához, nem örült eléggé velem, és nem dicsérte meg első emberi teljesítményemet. Teljes gyermeki tudattal éreztem, hogy nem is engem, mint inkább a sarkantyúvirágot féltette annyira - miként ez később egyértelművé is vált bennem. Akkor tudatosodott bennem ugyanis édesanyám igazi bánata, amikor már sárga és narancsszínű virágait bontotta majd ontotta a sarkantyúka, hiszen az esésem helyén sorszakadás éktelenkedett, vagyis azon a nyáron csúnya üres foltban feketén sötétlett ott a föld.

Megismertem Istent és Zsuzsa nagymamát

A következő emlékképem még mindig a kék-fehér flanel nadrágos koromból van, amikor az anyai nagymamámmal vittek két hétre, Ór községbe. Egy Szegedi Gizella nevű, tíz év körüli nagylány unokatestvérem tartott az ölében, aki a nagymamát mamókának hívta. Ez a megszólítás új, valahogyan más volt nekem, mint az addig megszokott, de én hamar

Czimbula Novák Ibolya

---

elfogadtam. Elfogadtam, hogy neki jár ez a privilégium, ez a kiváltság, hiszen Ő árva volt: olyan ember, akinek már nincs anyukája. Emma néném ugyanis Gizella megszületését követően, egy hét múlva meghalt gyermekágyi lázban. Így hát nagymama nevelte fel Őt, mivel az apja - ahogy mondták - eltűnt valamerre, soha nem is kereste a lányát... Ott élt még a keresztapám: Éva Miklós, édesanyám testvéröccse is. Így, együtt imádkoztunk naponta a nagyapámért, aki két héttel születésem előtt halt meg, valamint Éva Ferenc nagybátyámért (Édesanyám idősebb fivéréért), aki a fronton esett el.

Gyermeki észjárással úgy képzeltem akkor, hogy szegény Feri bátyám hasonlóképpen esett el, ahogyan én is elestem első lépéseim alkalmával a virágágyásban. Noha nem mindent értettem még jól a felnőttek beszédéből, nagymama nehezteléséből tudtam, értettem meg az igazságot, mely szerint neki nem is kellett volna bevonulnia katonának, mivel Ő amerikai állampolgár volt - kinn tartózkodásukkor, az Egyesült Államokban született. A család intelme ellenére azonban Feri bátyám mégis jelentkezett „önkéntes ágyútoléleknek”, mert a toborzók és a barátok lelkesedése (másokkal egyetemben) elcsábította Őt.

(Már felnőttként értesültem róla, hogy Őr település hősi emlékművén emléktábla őrzi a nevét.)

Minden napom egy hosszú imádsággal kezdődött. Majd imádkoztunk reggeli előtt, és hálát adtunk Istennek minden étkezés előtt is. Egy „hatalmas”, fontos bejegyzéseket is tartalmazó Vizsolyi biblia mindig ott állt a szőttes vászon abrosszal letakart asztal szélén. Az É.G. (Éva Gizella) monogramból számomra felismerhető volt, hogy édesanyám stafírungskészletének részét képezte az abrossz, - férjhezmenetelekor otthagyta a szülői házban. Itt égett belém az asztali szentség képe egész későbbi életemre, mely az eget (É.G.) a bibliát és a morszaseprűvel rendben tartott tiszta asztalt, vagyis az étkezésre, magasztosabb, szent dolgokra (pl. íráshoz, olvasáshoz, zenéléshez) fenntartott bútordarabot jelentette. Nem volt a dolgok rendje minden család otthonában így, de a reformátusok asztali szentsége mindenképp egy kultúra részét képezi bennem.

Keresztapám legtöbbször vagy hegedűn, vagy citerán játszott a maga örömeire, és talán kicsit az én kedvemért is. A hegedűn olyan gyorsan rezegtetta a kezét és olyan szép, titokzatos dallamokat csalt elő énekével, megjelenítve a dalban elmondott történetet, hogy olyankor nem ugrabugráltam, csak ültem és tátott szájjal bámultam, hallgattam őt. Meseszerű képekben el is képzeltem az eldalolt történetet, sőt volt, amikor már emlékezetből kértem, hogy melyik dalt játssza el még, és még... Elalvás előtt nagyon-nagyon hiányzott édesanyám, ezért a két középső ujjamat szopizva vigasztalgtam magam. Ezen gyermekkori „dolgon” kívül végtelenül örültem annak, hogy az őri Nagymamámnál mindenki megelégedett, kedves, vidám és jókedvű ember volt. Hangoskodás, vita soha nem volt hallható. Mindvégig szeretettelinek éreztem a családot. Kivételek talán csak Édesanyám legkisebb öccsét, Józsefet nevezhetem, aki Pestre költözött és ott édesapám hölgytagjaival, nem tudni miért összetűzésbe keveredett, mert nem volt semmilyen „diplomáciai érzéke”. Ami szíven az a száján!... - mondták róla.

Amikor tudatosan szöveget értelmeztem

A ruházatomra visszaemlékezve, már ősz lehetett, amikor mozgásomban sokkal magabiztosabbá váltam. A kisház egysornyi terméskő alapjának kiálló keskeny szélére álltam és az ablak szegélyéhez felfelé kapaszkodva „egyensúlyoztam”, kezemben egy kúpos fejű anyacsavart szorítva, amikor édesanyám védő karjait éreztem, aki akkor már a hátam mögött állt, hogy hanyatt ne essem. Természetesen jól megdorgált, hogy nem fogadok szót, nem tágitok attól, ha valamit a fejembe veszek, és hogy ugyanolyan tempóm van,

Czimbula Novák Ibolya

---

mint az Édesapámnak. Akkor ebből a tempó szót nem értettem, ami (ma már tudom) apám természetére utalt; de a hangjából azért azt is kiéreztem, hogy valami távoltage, gondja lehet az Édesapámmal. Akkor ezzel nem törődtem, kizárólag és csakis az érdekelt, foglalkoztatott, hogyan illeszthetném be a „tempót” az ismereteim közé. Valószínűleg templomot jelenthet, spekuláltam, hiszen a csavarnak pont olyan csúcsos a formája, mint a templomtoronyé, amit az udvarunkról hosszasan csodálva szemlélgettem, különösen akkor, ha a harangszóval még fel is hívta magára a figyelmet. Azt már tudtam, hogy a templomban Isten lelke lakik, akkor pedig a csavarban csakis az édesapám lelke lehet, mert azzal mindig Ő szokott dolgozni. Isten tehát maga az édesapa. Így alakítottam ki magamnak az istenképet, mondom ezt immár felnőttként. Lassan szedegettem a szavakat, gyűjtöttem az élményeket, és azt mindig a helyére tettem. Ilyennek is maradtam meg egész lényemben, lehetőleg mindent azonnal a helyére teszek, hogy álmomból felébredve is megtaláljam azt.

A baromfiudvar veszélyei

További igen erős emlékem, a nyár, amikor kis buggyos napozóban, mezítelen lábbal, teljes életörömben futkostam a baromfik és a kismalacok között; majd boldogságomban egy éppen kiszáradt vályúba feküdtem bele: hogy onnan gyönyörködjem a fellegekben. Figyeltem, milyen formák alakulnak vagy foszlanak szét. Aztán meguntam, felálltam és tovább futkároztam volna, de egy kakas szembeszegülve velem - megtámadott. Nekiugrott a mellkasomnak, belém vágta a csőrét, és a szárnyával teljes erejéből verdesett, a karmával tapodott. Rémuült sikoltozásomra édesanyám futott, hogy kiszabadítson szorult helyzetemből, én addigra azonban már vérben álltam. Természetesen, még aznap fazékba került a kakas, de az „elégtétel” ellenére én még jó ideig dadogtam azután az engem ért megrázkódástól. Mégis valami különös kárpótlást éreztem. A fájdalom mellett nagyon boldog voltam, mert azon a napon sokáig tartott az ölében Édesanyám. Miután megfürdetett, a sebeimet szépen ellátta, bekötözte. Lassan-lassan megnyugodva álomba hiegetem-szipogtam magam. Később, amikor már nagyobbacska voltam egy gúnár liba próbált velem elbánni - kékre-zöldre vert. Azóta is bizalmatlanul, fenntartással viseltetem a hímekkel szemben.

Czimbula Novák Ibolya

Gyöngykoszorú

- Tavaszváró -

Zene-zen, kedve van
A sok tündér lánynak,
Vidáman kerengve
Táncot-táncra járnak.

Tündér a tündérlányt
Meg is koszorúzza,
Tizenkét tücsök, meg
Csak a nótát húzza.

Katica hat lába
Izeg-mozog rendben,
Két csápjá bólogat,
A hőscincér rezzen.

Pirul a kisbogár,
Alsó szárnya zizzen,
Krumplibogár elől
Gyorsan tovaröppen.

Pók közben levélről,
Új levélre libben,
Szövi a hálóját,
Harmat gyöngyös ingben.

Fényes palotában,
Gyöngykoszorús díszben,
Suhan egy mátkapár,
Boldogságos hitben.

A mindenség azúrkék egén

A szerelem nem mérleget,
Mindent egy lapra tesz,
Ha szeretünk...

Mindent elnéz annak,
Akit szeretünk,
Amíg szeretünk!

S azt az egyet emeli magasba,
S állítja szobortalapzatra,
A mindenség azúrkék egén.

Kegyelem

Időtlen időkig
Vívhatod harcodat
A tehetetlenséggel,
Hogy kiszabadulj
A megkötözöttségből,
Bármely gyöngeségből.

Egyszer csak felébredsz,
Érzed, nem tud irányítani
Többé, mert elmúlt
Az átok és áldás,
Mehalt a szerelem.
Ez a csoda!

Ez a kegyelem!

Magamról...

1947. febr. 20-án, Besenyőd községben Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében születtem és ott éltem a középiskola befejezéséig. Életutam nem az irodalom irányába vitt. Azt gondolom költővé, íróvá fokozatosan, irodalomszeretet által lépkedhetünk, ha belső készletünkben eredően egyszer csak ellenállhatatlanul írni kezdünk. Végsőülként az íráshoz nyugdíjasként a Bessenyei Irodalmi és Művelődési Társaság adta, úgy három évvel ezelőtt. Felnőtt életemben, a korábbi aktív időszakomban volt lehetőségem az emberi és társadalmi viszonylatokban eligazodni, mivel ellenőrzési és szervezési vezetőként több mint 30 évig a papíriparban, Nyíregyházán dolgoztam. Nyugdíjas státuszomban magát az emberi teljességet élvezem és keresem. Női mivoltomból adódóan fontos az életigenlés. Írásaimban igyekszem nem búsongani, nem keseregni, jóllehet voltak mélységek az én életemben is. Első önálló kötetem próza és versválogatás kiadás előtt áll, melyből részletet, ízelítőt küldtem Nyíregyháza Könyvéhez.

Nyírségi akácok

Demeter Sándor: -Nyírségi akácok-
Nyíregyháza, Sóstóhegy

Inognak álmodozva a Nyírségi akácok,
sűrű sötétes lombjuk az ég felé susog,
a már közelgő estben mintegy harangszó rezdül,
alkony szökell a fák hegy élein keresztül,
s arany nyomot hagy rajtuk... Az esti pír színe
lassan hunyja le álmos pilláit most az alkony,
suhan az éjben, boltívet festve vörösre,
Te! Ó, milyen csodás vagy! Te vagy a múzsám.

Nyírségi akácok

Demeter Sándor: Szavakat írok
Nyíregyháza, Sóstóhegy
Éjszaka van. Szobámban
mint mindig; most is csend,
s lágy, tiszta békesség honol,
mintha a nappal rút lidércei
elbújtak volna a sarokban
a csillagoktól reszketve valahol...
csend van, csak a halk neszez
mint parányi tücsök mely a réten
álmából néha fel-fel ébredesz,
szavakat írok ma a csendben,
s szívem ezernyi könnyét s álmát
mit senki sem ért tán; csak az éj,
a millió csillag, Isten és én...

Mese a párhuzamosokról

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két párhuzamos Egyenes. Meghitt viszonyban éltek egymás mellett, nagy baráti körrel rendelkeztek. Kedvelték Szimmetria és Harmónia társaságát, örömmel teáztak Vízszintmérő úr asztalánál.

Az egyenesek gyakran indultak sétára a városi korzón, és miközben az ismerősök felé mosolyogva bólogattak, vigyáztak, hogy egyszerre forduljon a fejük, egyszerre lépjenek a zebrára, sose fordítsanak egymásnak hátat, mert akkor a feje tetejére állna a világ, és úgy csúfolná őket a vattacukrot eszegető siserahad, hogy Tót Ágas.

Egy szép tavaszi estén, mikor enyhe volt az idő, és talán először hagyta nyitva az ablakot Palacsintalan Zsófia kisasszony, aki titokban verseket írt, és a helyi lapban Örömködmön álneven publikált, sétára indult a két jó barát.

A fesztelen időtöltésben egészen rájuk sötétedett. Így lehetett, hogy hangosan ráköszöntek Lámpa Gyújtogató 'bára- aki híres éjszakai denevér volt, nappal sosem látták az utcán. Gyűjti 'bá kicsit pityókás ember volt, mindig kikandikált a zsebéből egy üvegecske nyaka. Egyszerre csak egy dologra tudott figyelni, vagy ivott, vagy dudorászott, vagy a lámpákat gyújtogatta. Az történt, hogy a köszönésre csak egy kicsit később tudott válaszolni, mikor felgyújtott egy újabb kandellábert, és megsimogatta az üveg nyakát.

Ahogy a párhuzamosok után fordult, megdörzsölte a szemét, és hangosan felnyögött:- Mi a szentséges viaszkos vászon történi itt, de hiszen az Egyenesek nem is párhuzamosak!

Gyűjti 'bá attól félt, hogy a végén a két jó barát össze is ütközik, annyira egymás felé tartottak a távolban. Na ilyen se vót még a „kalandáriumban”, csettintett a nyelvével, de több ideje nem volt, mert közben öreg este lett, és már így is késésben volt.

Az öreg neszezésére Palacsintalan Zsófia kisasszony is felfülelt, és a párhuzamos Egyenesek felé vetette seprűs szempilláit a távolba, és csakugyan, a lámpák sanda fényében jól látszott, hogy a két barát már összekapaszkodott, elveszett a híresen kimért távolság kettejük közül.

Az eset annyira felkavarta a lelkét Zsófiának, hogy tollat ragadott, és vers helyett egy cikket írt Perspektíva címmel.

Másnap a városka megrökönyödve olvasta a cikket, és az emberek lopva egymást vizsgálgatták a szemük sarkából. Híre kelt, hogy Vízszintmérő úr világ életében csalt egy nyúlfarknyit, hogy Harmónia sokszor duzzog, és Szimmetria egyenesen betegesen ragaszkodik megtévesztő álruháihoz.

A városkában elfelejtett a toronyóra körbejárni, annyira meglepődött.

Aztán persze a szeleburdi Szél Kakas azt mondta, hogy fentről a zűrzavar színes kavalkádja gyönyörű szép diós bejglire hasonlít. Ezen elgondolkodott a toronyóra, és arra jutott, hogy a látszat néha csal, de a városka lakói mégiscsak a mi személyes jó barátaink, akiket úgy is szeretünk, ha kajlaságuk kiderül. Az idő tehát nem állt meg, szép lassan tovább csordogált.

Könnyen lehet, hogy azóta a párhuzamos Egyenesek egymásnak háttal emelik kalapjukat Szimmetriára és Harmóniára, ám ők mégis fogadják a köszönésüket.

Forgószél

Lassan, kecsesen lépdelt a kislány a bágyadt napfényben. Az anyja hátra-hátranézett, tekintetével rosszallóan, sürgetően noszogatta a gyermeket, ne maradozzon le. De a lányka csak illegett-billegett a kék ruhácskában, nem szaporázta a lépteit, sőt, mintha még nyújtott is volna rajtuk, miközben ujjjaival előkelően csippentett egyet a szoknyája fodrán.

Az emeletről nézte őket, az anyját meg a kislányt. Épp csak megtörölte a kezét a piros csikos kötényben, félrehúzta a függönyt, kinyitotta az ablakot, hogy kiszökjön a konyhából a gőz, s ahogy lenézett az utcára, azonnal megakadt a szeme a megfáradt, görnyedt asszony után tipegő gyermekek. A kislány tündökölt a világoskék ruhában. Az ő ruhájában.

Tegnap dobta ki a kis kötényruhát. Sok éven át őrizgette, előbb anyunál a nagy szekrényben, aztán otthon a párnás kanapé ágyneműtartójában, szépen összehajtogatva, nejlomba csomagolva, nagy becsben. Négyéves lehetett, amikor kapta. Felvette, megpördült benne, nyikorgott a parketta a talpa alatt, ahogy forgott körbe-körbe, ő csak mosolygott, felkapta a kis barna plüsskutyát, és azt játszotta, hogy ő Dorothy, akit elragad a szél. Még jelmezbálban is volt a kék ruhácskában, úgy festett, mint Judy Garland, aki nagy útra indul, hogy megtalálja a varázslót. Sosem volt szíve kidobni azt a ruhát. Rakosgatta ide-oda, az ágyneműtartóból a papírdobozba, a dobozból vissza a kanapé alá, előbb nem adta, féltette, sajnálta, aztán már adta volna, de nem volt kinek: csak fiúgyermek született a családban. Hát tovább pakolgatta, a kanapé alól be a dobozba, aztán vissza, és megint csak az ágyneműtartóba. Végül megvált tőle. Nyűg volt a kis lakásban a sok kacat, ha elővette a kék ruhát, már meg sem mosolyogta, csak arrébb rakta, nyomta, gyömöszölte abba a szűk ágyneműtartóba, hogy minden beférjen, a nagymama fekete kalapja, anyu fakóra kopott elegáns retikülje, és a ruhácska, amiben kacagva pörgött. Mindet kidobta. Papír szatyorbba rakta, úgy, ahogy volt, nejlonostul, gondosan becsomagolva. Nem ment el vele a templomig, csak a ház elé vitte le, oda tette a zacskót a szemetes edény mellé. Tudta, hogy lesz, aki ráakad. Lesz, aki örül a kék kötényruhának.

Most csak bámult ki, onnan, az emeleti ablakból. Nézte a megtömött szatyrokkal cammogó asszonyt, és jóleső mosollyal leste a gyermeket, akinek könnyed lépteit elé sárga utat fújt a falevelekből a szelíden érkezett ősz.

Az asszony megint hátranézett, hol marad a lány, két nagy szatyrát a földre tette, az út mentén álló szemeteshez lépett, felrántotta a tetejét, aztán rászólt a gyerekekre: igyekezzen. De az csak illegett-billegett abban a kék ruhácskában, lassan, elegánsan lépdelt, nem akaródzott letérnie arról a sárga útról. Az anyja egy vastag faágot nyomott a kezébe, derékon ragadta, a magasba emelte, egyenesen a kuka nyílásához tartotta a kislányt, az odahajolt, megbolygatta a rakást, mint egy horgászbottal, úgy halászott a kidobott szemét között.

Ő összerezsent. Megbánta, ott, az ablakban állva megbánta, hogy kidobta azt a ruhát. Őrizte volna a szekrény aljában, az ágyneműtartóban, a nagy papírdobozban, vagy a csuda tudja, hol, csak ne tette volna ki! Ne gondolta volna azt, hogy a tündéri ruhácskának valaki még felhőtlenül örülhet, ne hitte volna azt, hogy valaki olyan felszabadultan pöröghet benne, mint egykor ő, amikor magához szorította azt a szőrmök kutyát! Csak bámulta az utcát, a szomszéd ház előtt álló kukát, az asszonyt, meg a lányt. A nő még

Ferenczik Adrienne

---

magasabbra emelte a gyermeket, mintha azt akarná, szedjen már ki belőle valamit, valamit, ami ehető, használható vagy eladható. Ő, az emeleti ablakban megint összerendezte. Nem teheti bele, motyogta, mint egy imát, nem teheti be a kukába a kislányt úgy, ahogy a kopott térdnadrágos kisfiúkat szokták, nem rakhatja be csak úgy a szemét közé abban a ruhában, amiben gyermekként olyan boldogan játszott, amit ha felvett, tudta, hogy ha a nyugati boszorkány gonosz is, az északi majd segíti. Még a kezeit is összekulcsolta ott, az ablakban, úgy rimázkodott magában, hogy tegyék már le azt a gyermeket.

Letették. Nem akadhatott semmi használható, hát továbbmentek. Ő meg, onnan az emeleti ablakból nézte, ahogy az asszony egyik kezével a szatyrokért nyúl, a másikkal kézen fogja a gyermeket. Az anyja rosszállóan nézett a kislányra, kicsit meg is ráncigálta, hogy ne lépkedjen már úgy, mint egy hercegkisasszony, és a következő kuka felé húzta.

Nem, gondolta ő ott, az emeleten, azt már nem: kevés a kukában a szemét, reggel látta, amikor levitte a krumpli haját, bottal sem éri el a gyermek, ha nem siet, hát beteszik, biztosan beteszi az anyja a koszos, bűdös nejlonzsákok közé, hogy úgy turkáljon. Fóliát tépett, kiterítette a konyhaasztalra, gyorsan kinyitotta a hűtőt, paprikás krumpli volt a lábasban kolbásszal jól megrakva, fogta az edényt, kiborította az ezüstös papírra az ételt, aztán sietve összecsomagolta, és már szaladt is le a lépcsőn.

Már a szemetesnél álltak, az asszony és a kék ruhás kislány, a nő szorosan megfogta a gyermek derekát, felemelte, a magasba tartotta, az meg belelógatta a kukába a botot.

- Jó napot - mondta ő, az étellel a kezében, és félénken közelebb húzódott.

Az asszony hátra nézett. Furán végigmérte az idegent, aztán meglátta a csomagot. Letette a lányt.

- Egy kis ebéd - mondta ő, az étellel a kezében -, tegnap este főztem - magyarázta, és átnyújtotta az alufóliába csomagolt paprikás krumplit.

- Köszönöm! - felelte az asszony. - Áldja meg az Isten - bólintott hozzá, elvette az ételt, és az egyik szatyor tetejére rakta.

Szaporán lépkedett a nő a két megpakolt szatyorról, a kislány mögötte, jól lemaradva, illegett-billegett a kék ruháskában, és ujjaival előkelően csippentett egyet a szoknya fodrán.

Ő csak állt a lépcsőház kapujában, és meredten bámulta a tovatűnő gyermeket. Majd az égre nézett, a bágyadt, őszi napba, behunyta a szemét, és látta, ahogy a kislányt felkapja a forgószelet.

Tűzleány

A sűrű rengeteg fái közt úgy szökött át az esti szél, akárha maga is egy lett volna az erdei állatok közül: néhol halkan, máshol nagy zörejjel, megtépázva a bokrokat. Egy-egy apró állat menedéket keresett, míg az éjjeli ragadozók megkezdték vadászatukat. A szélirány megváltozott, s most északról süvített. Túl eme fenyegető, sötét erdőn, lankás domboldal terült el, itt-ott cserjékkel, vadvirágokkal, s a domb egy álmos kisváros felett örködött éberen. A város maga is tartogatott meglepetéseket, de veszélyeket még inkább, hisz határa maga a tenger volt; égbetörő ősi sziklák életveszélyes, túl könnyen porló pereme, melyekről egyenes út vezetett a háborgó hullámsírba. A sötét időkben ezek mentek végig rajta, ki szabad akaratából, ki kényszer alatt, és valóban: senki nem tért vissza.

A helyet Sehol-völgyként ismerték, ebből következik, hogy a települést Seholvárosnak hívták. Lakói rátettek egy lapáttal, különös válaszaikkal a kérdésre, miszerint honnan jutottak el ide: Sehonnán Sehová. Az arra járók igyekeztek elkerülni, köszönhetően a nem mindennapi eseményeknek, melyeknek e város valaha szemtanúja lehetett. Ugyan az egykori vad határ csupán békés táj, valami van a levegőben, ami miatt senki nem tud elmenni mellette anélkül, hogy végigfutna hátán a hideg, vagy úgy érezné, hogy figyelő szemek lesik minden mozdulatát. Seholváros azon területek egyike volt, ahol szinte vibrált az ősi erők jelenléte, a hagyományoké, melyek egészen a kelta időkbe nyúltak vissza. Különös határmezsgye a civilizáció és a mágia közt.

A tiszta égboltot gyorsan uralmuk alá hajtották a komor fellegek, a szél feltámadt. A városka lakói erről mit sem tudva aludták az igazak álmát. Mindenki bezárkózott éjszakára, kivéve egyetlen embert. A dombtetőre vezető vékony csapáson egy fiú rohant felfelé, kámzsás esőköpenye óriási szárnyként lobogott mögötte. Utol kell érnie őt. Láta, amint a lány kilép a városkapun, de ezúttal nem hagyhatta, hogy ismét eltűnjön előle. A hirtelen lecsapó villám fényében megpillantotta a vörös hajzuhatagot, épp elérte a dombtetőt. Majdhogynem együtt szállt a széllel, hiszen a következő pillanatban az erdő szélénél járt. A fiú összeszorított fogakkal követte, noha neki komoly problémát jelentett az előrejutás. Csak nem maga a lány nehezítette meg a dolgát? Mintha a természet lenne a játszótéren.

A rengeteg fenyegetően terült el a fiú előtt. Több száz éves fák labirintusa volt ez, s egyesek szerint bűvös hely, boszorkányok, mágusok színtere. Az egymásba fonódott törzsek, összeakadt lombok közt furcsa suttogást hallott az ember, egy-két kiránduló esetenként arról számolt be, hogy úgy érezték, valaki mögöttük áll, szinte égette hátukat a mágikus erők jelenléte. A fák most vészjóslóan hajladoztak az erős szélben, de az erdő belsejében túlzottan békés, már-már nyugtalanító csönd honolt. Bizonyosan sokan vesztették itt eszüket, hisz olybá tűnt, hogy a hangok maguktól a növényektől származnak. A szélben zörgő levelek gúnyos kacaja, a vén, korhadt törzsek szívélyes recsegése, minden hang azt a látszatot keltette, hogy a rengeteg marasztalja az idáig eljutottakat. Seholváros lakói egytől egyig ezen az úton mentek végig, és találtak rá az otthonukra, jellemük ékes bizonyíték lehet a fenti állításokra. Most pedig a lány – ahogy a városban nevezték: Tűzleány – is megérkezett, a fiú pedig, legyőzve rettegését, bevetette magát az erdő sűrűjébe.

Különös, milyen játékokra képes az elme, ha fél. Egyes dolgokat felnagyít, másokat jelentéktelennek ábrázol, a részletek kiesnek, s csak egyetlen momentum marad: az a fojtogató érzés, hogy valami nagyon nincs rendjén, és ezt a valamit le kell leplezni. A fiú ugyanígy érzett, ahogy egyre mélyebbre küzdötte magát az erdőben, a Tűzleány hangját követve. Meddig bolyonghatott az erdőben, miközben azt kérdezgette magától, megérte-e egyáltalán útnak indulnia? Órákig? Napokig? Vagy pusztán másodpercekig? Az időérzékét elvesztette, s egy idő múlva ő is felfedezte azt, ami miatt a turisták nagy ívben elkerülik ezt a helyet: rettegett. Valahol mélyen, a lelke legmélyén tudta, hogy nem lett volna szabad idejőnnie, de a Tűzleány vörös haja, smaragd tekintete, titokzatos mosolya, és hófehér ruhája úgy vonzotta magához, hogy azt hitte, belehal, ha nem követheti. Pedig Seholvárosban tartottak a lánytól, még a legkülönlegesebb lakók is kivetették maguk közül. Azt mondták, rontást hozott rájuk, veszélyes teremtés, aki olyan erővel játszik, amelyeket még nem ért, s ezzel pusztulásra ítéli valamennyiüket. „*Lángvörös fürtök, merész zöld tekintet/A virágok is kinyílnak, hogyha dalolni kezd*” – hirdették a város régi gyermekdalainak sorai. **Ártatlan gyermekvers ez, nem több**, mondták akkoriban. Mindaddig a fiú is mesebeszédnek tartotta ezt, amíg a lány tíz évvel ezelőtt meg nem érkezett közéjük. Ugyanolyan eső nélküli vihar tombolt akkor is, amikor az idegen, akár egy erdei tündér, kócos fürtjei közt virágokkal, halkán énekelve átlépte Seholváros kapuját. Most pedig Tűzleány ismét a rengetegben lépkedett, vidám éneke visszhangot vert a fák közt, és mintha csak gúnyolódának, a törzsek hirtelen virágozni kezdtek.

Egy pillanatra elkalandozott, a lány megszökött előle. A fiú bosszúsan meresztette szemét a sötétbe vesző ösvény felé, azonban nem jelent meg előtte az erdei tündér. Épp feladta volna, amikor a háta mögül halk suttogást hallott. **Balra menj, a tisztáson megleled**, szólt a hang, melytől a fiú hátán felállt a szőr, mégis elindult az említett irányba. Óráknak tűnő percek után az volt az érzése, csupán körbe-körbe jár, és átkozta magát, amiért hallgatott az ismeretlenre. Az egyik vastagabb tölgyágot félrehajtva azonban megpillantotta a keresett tisztást. A hely furcsán tökéletes volt: szabályos kör alak, bódító illatú gyógynövények...és egy kököt, melyet felülről a fák közt áttörő Hold kísérteties fénye világított meg. A hatalmas, mágiától feszülő kötömbök gyűrűjében máglya állt, körülötte egy lány táncolt. Kecses alakjára hófehér ruha simult, vörös tincsei szabadon omlottak a hátára. Lépései az ókori világ nimfáit idézték, mind szépségükkel, mind játékosságukkal felvehetette a versenyt. Ő volt az. Tűzleány. A fiú tátott szájjal figyelte, elméjére bágyadt köd telepedett. A lány behunyta szemmel, karjait az ég felé tartva táncolt, a távolból dobok hangját hozta a szél. Odafenn a felhők örvényleni kezdtek, a Hold rövidesen eltűnt mögöttük, s immár csak a máglya adott fényt. Tűzleány egyre gyorsabban táncolt, lépései nyomán a szél új életre kelt, és virágokat, leveleket hozott magával. Hirtelen villám csapott le a közelben, alig egy perccel később még egy. A Föld mélyéről előtörő morgás jelezte, hogy megérkezett a valódi vihar, haragja pusztító és kivédhetetlen. Csendes esti zápor helyett szinte világvége zúdult a Sehol-völgyre.

Mindeközben a fiú ámulattal nézte Tűzleányt, elméjében egymást kergették a gyermekdal szavai: „*Tűz leánya jó, ki az istenektől lopott / S ereje romba dönti majd a világot.*”

VEGE

Horváth Alexandra

Magamról...

Kedvelem a rockzenét, Shakespeare-t - bármennyire is furcsa párosítás -, emellett a fantasy-regényeket. Magam is szívesen írok kitalált világokról, ugyanakkor a hétköznapokban játszódó történeteket is szívesen olvasom. Érdekel a krimi, a nem mindennapi karakterek, és az érdekes címek, mint például Murakamitól A világvége és a keményre főtt csodaország.

A Bodrog parton

A Bodrog parton napsütésben
A botjaimat nézem a horgászszekekben.
A spiccet lesem: Lesz-e kapás?
A kapás után nagy halfogás.
A párom is itt ül mellettem
És drukkol nekem rendesen.
De hiába a nagy lelkesedés,
Mert a kapások száma igen kevés.
Jó botokkal és jó orsókkal
Nem lesz gond a fárasztással.
Csoda történt! Mozdult a spicc!
Gondoltam is: Ez már nem vicc!
Mozdulatlan koncentráltam,
És egy gyors mozdulattal bevágtam.
Karikába hajlott a kétrészes bot,
Éreztem a zsinór végén valami rúgott.
Megkezdődött egy hosszú küzdelem,
Reméltem a végén mondhatom: Győzelem!
De kár előre inni a medve bőrére,
Mert nagyon messze van a csata vége.
Feszült is a zsinór becsülettel.
A halam megindult egy nagy lendülettel.
Harminc méter zsinórt lehúzott
És amerre akart, arra úszott.
Éreztem, hogy ez így nehéz lesz,
Hogy a halat visszahúzzam a partszélhez.
Mire feleszméltem, már késő volt
A halam a víz alatti akadóban landolt.
Gondolkodtam, most mit tegyek
Én biza innen hal nélkül el nem megyek.

Pengettem a zsinórt, hátha kijön,
De éreztem, hogy a halam már elköszönt.
A nagy fárasztásnak így lett vége,
Össze is pakoltam már kora délben.
Majd legközelebb megpróbálom,
Hátha a szerencsémek megtalálom.
Már nagyon várom a jövő hetet,
A Bodrogra horgászni biztos lemegyek.
Elbúcsúztam a zöld folyótól
És hangosan kiszóltam az autóból:
Egyet már most megígérek,
Hogy jövő héten ide visszatérek.
Így zárult le ez a szép nap,
Sajnos kifogtak rajtam ma a halak.

Szindbád utolsó utazása a városba

Szél Márton lassacskán felébredt. Szemeit hunyorítva nyitogatta, hasító fájdalmak közepette, melyek koponyájának legtitkosabb üregeibe nyilallottak bele alattomosan és a legváratlanabb pillanatokban. A hajnali napfény első pengevágásait elkerülni igyekezvén kézfejjével próbált árnyékot varázsolni tekintete és a Nap közé, de megmacskásodott ujjai a hidegtől csikorogva némileg elégtelen szemellenzöt alkottak csupán.

Úgy döntött, megpróbál felülni és úgy, ülő helyzetben keresni valamiféle árnyékosabb és oltalmazóbb testhelyzetet. Nagy nehezen sikerült a padról a földre tennie a lábát, majd egy rendkívüli erőfeszítés kívánó elhatározást követően feltápáskodnia oldalt fekvő helyzetéből. Kissé imbolygó mozdulatok kíséretében, de egyre biztosabban ülve lassacskán megvetette lábait, hátradőlt, a zsebéből előkotort tárcából egy cigarettát vett elő és azt szertartásosan meggyújtotta. Gondolkodni kezdett.

Lassan jöttek elő az emlékképek.

Arra még tisztán emlékezett, hogy kivel indult neki a tegnap estének. Régi jó barátját, Szindbádot évek óta nem látta már, és nagyon megörült neki, hogy újra a városban köszöntheti őt. Szállást adni sajnos nem állt módjában neki saját lakásában, mivel olyannal nem is rendelkezett, csupán egy szűkös, de az igényeit teljesen kielégítő szobát bérelt egy hivatalnok korán megözvegyült feleségétől, viszont minden különösebb gond nélkül talált egy üres szobát Sóstón, a tó mellett álló Svájci Lakban, jutányos áron, s ez a szoba pont meg is felelt a barátjának. A családi kis szálló konyhája is csábító illatokkal várta őket, amint a vasútállomásról egészen idáig gördülő villamosról leszálltak és beléptek az épületbe. Nyírségi gombóclevés várta őket gőzölgő tálban, majd fácánsült, párolt almával, s káposztával.

Az ebédet néhány korsó sörrel leöblítve, s egy-két szivart elfüstölve már egészen úgy érezték magukat, mint akik készen állnak bevenni a nyíregyházi éjszaka előttük magasodó, ám cseppet sem riasztó ormait. Fogtak egy talyigást, mert villamosozni már nem volt kedvük aznap, és ráérősen bedöcögtek a Sóstói úton át a városba. Közben nagyokat hallgattak. Az erdő csendjét szerencsére nem zavarta semmi, ők sem érezték indokoltnak, hogy akár egy éneklő madarat is elriasszanak felesleges csevegésükkel. A Tölgyes csárda mellé érve halaszthatatlan szükségét érezték egy újabb korsó habzó ser elfogyasztásának, le is állították a talyigást, hadd térhessenek be az árnyas fák közt nemrégiben nyilott csapszékbé.

Kisvártatva tovább is indultak, majd szép lassan a város ódon hangulatú főterére érve elbocsájtották eddig hű fuvarosukat, hogy ezután gyalog induljanak neki a város utcáinak. A Károlyi kertben a Lengyel-kioszknál elfogyasztottak egy kancsó feketét némi szilvalekváros derelyék kíséretében, majd egy-két kocsmába betekintve végül a Korona szállóban kötöttek ki, ahol is Szindbád belebotlott egy régi hölgyismerősébe. Szél Márton is ismerte a hölgyet, igyekezett eltitkolni Szindbád előtt, hogy milyen nagyon is ismeri. Ismerte. Vagyis, úgy gondolta egy időben, hogy talán van, talán lehet némi közük egymáshoz. Meg is tett érte rengeteg mindent, udvarolt neki kitartóan, állhatatosan, igyekezett elhalmozni bókokkal, ajándékokkal, de mindhiába, a mások számára is olyannyira megszerezni kívánt kincs, a hölgy szíve elérhetetlen maradt, és egy kósza este elcsattant csóknál több nem esett meg közöttük, és még mindig nagyon fájdalmasan érintette Szél Mártont, hogy ez esetben nem járt sikerrel. Pedig nagyon szeretett volna.

Illés Zoltán

Széli Márton a halántékához emelte ujjait és felszisszent. A tegnap este fájdalmas emlékeit enyhítendő úgy döntött, sürgősen valami kávé után kell néznie, mert különben egészen elcseppfolyósodik koponyájának teljes tartalma. Körbetekintve meglepéssel nyugtázta, hogy a vak szerencse tegnap este pont visszavezette a Lengyel-kioszk mellé, itt töltötte a parkban egy padon éjszakáját, holott alig pár percnyi járásra lakott innen. Végigtapogatta zsebeit - megvolt mindene. Láncos zsebórája, tárcája, pénze, iratai, notesze, tolla, még egy gyűrött szirmú, elhervadt virágot is talált a tárcá mellett. Kabátját leporolva, kalapját fejébe húzva betért a kioszkba, mely, bár korán reggel volt még, de már friss süteményekkel várva vendégeit nyitva állt. Rendelt egy dupla feketét. A napi sajtót csupán azért emelte arca elé, hogy senki ne bámulja vérekes és homályos tekintetét. Tovább gondolkodott a tegnap estéről és újabb foszlányok szövődtek emlékszövetekké agyában.

Igen, a hölgyismerős. Akivel Szindbád összetalálkozott. Aki reménytelen szerelme volt, nemcsak hogy Széli Mártonnak, de fél Nyíregyházának is, újságosfiútól a szabómesterig, pincértől a fodrászig. Aki csak ismerte, nem tudott közömbös lenni iránta. Ő viszont oly titokzatosságba burkolózott, s oly érinthetetlen maradt szinte mindenki számára, amelyet még ebben a városban senki nem látott. Most viszont, Szindbádot megpillantva, egy pillanat alatt megváltozott a hölgy körül a levegő hőmérséklete. Keble hevesebben kezdett emelkedni-ereszkedni, legyezője járt, mintha nem lenne elég levegő a teremben, s trópusi forróság szállta volna meg, arca kipirult, szeméit hol lesütötte, hol egyenest Szindbád tekintetének sugarába szegezte.

- Megbocsáss, kérlek, egy pillanatra, kedves Márton, hű barátom! - szólt Szindbád, majd felemelkedett az asztal mellől és a hölgy asztala felé fordult.
- Ó, parancsolj, kérlek, ez csak természetes! - válaszolta Márton a barátjának, majd teljesen magába zuhanva poharára meredt, csettintett a pincérnek, s kért egy újabb kancsó vöröset.

Szindbád a hölgy asztalához lépett és így szólt:

- Annamária! Kedvesem! Már idejét sem tudom, amikor utoljára...

- Szindbád! Ha tudná, hogy én magára mennyire haragszom! - fojtotta belé Szindbádba a szót a hölgy mosolyogva, kebelére szorítva a hervatag szál virágot, amit Szindbád egy pillanattal ezelőtt csent el a szomszéd asztalról észrevétlenül, s nyújtott át neki. Szindbád megfogta a hölgy kezét, felsegítette az asztaltól, majd elvonult vele a terem egyik sarkába, egy eldugott, dísznövények és oszlopok által takart kis zugba. A pincér diszkréten utánuk vitte italukat, majd Mártonnak is kivitte az újabb kancsó bort.

- Mondja, maga látta már ilyenek ezt az Annamáriát? - szegezte neki a pincérnek a kérdést Márton, mikor megkapta italát. Töltött, majd a választ meg sem várva folytatta, halkán, de annál nagyobb hévvel. - Mert én még soha. Soha...! Amióta csak megismertem, mindig egy zárkózott szépség volt, férfiszívek mozsara, egy örök rejtély, egy örök ideál, egy nő, a nagybetűs nő, a nő, akit soha senki senkivel elmenni még nem látott, aki után mindenki csak epedezik, akiről leperegnek a bókók, aki minden udvarlóval, minden hódolóval csak játszik, aki..., aki...

- Igen, már láttam ilyenek egyszer - szólt váratlanul a pincér, s tálcájára tette a régebbi, a már kiürült kancsót.

Illés Zoltán

Mártonba belészakadt a szó.

- Nem mondja! - szólt szinte rémült hangon, mint aki valami olyan sorsfordító, világrengető dologról maradt le éppen, ami egyszer adódik csak egy ember életében.
- De bizony! Várjon csak! Ha emlékezetem nem csak, éppen ma tizenhét éve.
- Tizenhét éve? - kérdezte Márton mély döbbenettel a hangjában. - Na, meséljen!
- Széll úr! Hát mit mesélhetnék erről? Pont én és pont magának? Hát azt gondolná az ember, mindenkinél többet tud Széll úr a dologról ebben a városban. Kivéve persze az érintetteket.
- Maga szórakozik velem!
- Távolságra álljon tőlem! Ne haragudjon. Azt gondoltam, akinek Szindbád a legjobb barátja, az tudhat is Szindbád viselt dolgairól. Az akár azt is tudhatja, hogy akkor, tizenhét évvel ezelőtt, amikor megismerkedett Annamáriával, Szindbád olyannyira elcsavarta a hölgy fejét, amennyire csak egy ilyen édes teremtés fejét el lehet csavarni. Annamária azóta is Szindbádot várja, minden férfiemberben őt keresi, de soha senkiben még csak hasonlót sem talált. Minden hódolónak Szindbáddal kell versenyre kelnie, ha csak egy pillantásra is méltatja Annamária kisasszonyt... Maga erről nem tudott?
- Na, tudja mit? Hozzon egy konyakot! - szólalt meg Márton a döbbenettől magához sem térve. - Nem is! Inkább kettőt!

A pincér kiszáratva meghozta az italt, Márton pedig azonnal fel is hajtotta az első pohárral. Kissé szédült, de a szükség már nagyon szólította, ezért kitámolygott a mellékhelyiségbe, nem is vetve egy pillantást sem Szindbád és a hölgy asztala felé. Dolga végeztével, a terembe újból belépve viszont szinte önkéntelenül is az asztal felé pillantott - de nem látott ott senkit. Odaviharzott, amennyire lábai és a szédülés engedték, és valóban, Szindbád és Annamária eltűntek. Márton dühében a zsebébe gyűrte az asztalon felejtett hervadó virágot, visszament a saját asztalához és felhörpintette a másik pohár konyakot is.

Akárhogy fente az elméjét, akárhogy is próbálkozott, eddig tartott az eseményeknek a fonala Széll Márton emlékeiben. Hogy ezek után mi történt - sejtelve sem volt. Abban biztos volt, hogy még sokáig kóválygott kocsmáról kocsmára, és azt is biztosra vehette, hogy semmiféle rossz szándékú társaságba nem keveredett bele az éjszaka folyamán, mert szerencséjére a fején kívül semmije nem fájt, és értékei is megvoltak. Viszont valami nagyon rossz érzés kavargott benne, valami megmagyarázhatatlan, semmi korábban érzett érzéshez nem hasonlítható dolog, valami olyan rossz, ami eddig még elkerülte őt, amiről azt remélte, soha nem is fog ilyesmit érezni. Most viszont érezte. Hogy mi ez, azt nem tudta, de a kávé hatására múlni kezdett a fejfájása, és úgy döntött, ideje kicsit összekapnia magát. Fizetett hát és elindult a Kossuth téren keresztül szerény lakhelyére, hogy majd megtisztálkodva kivillamosozzon Sóstóra, összeszedje Szindbádot (maga sem értette, hogyan lehetséges ez, de nem haragudott rá egy kicsit sem), feltegye őt a vonatra és aztán majd jól kialudja magát.

A Kossuth téren szokatlan sokadalom gyülekezett a szobor körül a kora reggeli időpont ellenére. Mind, akik ott összegyűltek, a szobor előtti kis területre szegezték tekintetüket, tolongva és szörnyülködve. Széll Márton bensőjében újra erőre kapott a kioszkban rajta elhatalmasodó érzés, és szaporázni kezdte a lépteit a szobor felé. Mikor odaért, egy orvos emelkedett fel a tömeg gyűrűjében, kivette füléből a sztetoszkóp hallgatóját és annyit mondott halkan:

Illés Zoltán

- Meghalt. Alighanem méreg végzett vele. Kérem, álljanak hátrébb, hadd vihessék el innen.

A tömeg szétnyílt, két segéd pedig abban a pillanatban helyezte Annamária tetemét egy hevenyészetten összeácsolt, szegényes fakoporsóba. Széll Márton szemei előtt elsötétült a világ, rohanni kezdett, a megyeháza előtt beugrott egy talyigás mögé, és azonnal kiszáguldott, már amennyire egy talyigással száguldani lehet, Sóstóra, a szállóhoz. Berohant az épületbe, és azzal a lendülettel fel akart rohanni Szindbád szobájához, de a portás megismerte és utána szólt:

- Kérem! Az úr már egy órája kijelentkezett.

- Micsoda? - kérdezte elképedve Széll Márton. Kirohant az épület elé, és még éppen hallhatta a távolodó vonat sipjának messziről, halványan ideszűrődő jajszavát.

Mágikus Örökség (...de mindennek ára van!)

- Ezt most már tényleg nem hiszem el! - csattantam fel, és lecsaptam a határidőnaplómra az asztalra. Az irodában ültünk, és Sally, aki épp elmélyülten tanulmányozott egy iratköteget, összeresztett ijedtében.
- Mi a baj Detty? - kérdezte félve.

Ettől egy kicsit el is szégyelltem magam. Galamblelkű üzlettársamnak és egyben legjobb barátnőmnek igazán nem hiányoztak az örült kirohanásaim. Mélyet sóhajtottam, hogy picit lenyugodjak, s csak aztán válaszoltam.

- Ne haragudj! - mentegetőztem. - Nem akartam a frászt hozni rád, de ez a mai nap egész egyszerűen katasztrofális.

- Mi történt? - kérdezte aggódva.

Újabb mély lélegzetet vettem, hátha a második próbálkozás, hogy lecsillapodjak, sikerül. Nem nyertem...

- Kezdődött azzal, - fogtam bele- hogy reggel a konyhában addig szerencsétlenkedtem, amíg az egész pult kávéban nem úszott. Aztán öltözködés közben vettem észre, hogy a kedvenc nadrágom szarján egy hatalmas szakadás éktelenkedik...és ha ez nem lenne elég, az előszobában majdnem átestem Milo-n, mert nem vettem észre, hogy keresztben fekszik a szőnyegen...

Sally együtt érzően hűmmögött.

- Az a gyönyörű sziámi biztos megbocsájt neked! - eresztett meg egy pici mosolyt.

Jól ismert. Tudta, sokkal inkább azért aggódom, mennyire fájt a macskámnak, semmint hogy esetleg kitérhetem a nyakamat.

- Igen...persze...két percig csak simogattam és elnézésekkel bombáztam, és mikor eljöttem, dorombolt.

- És most mi csapta le újra a biztosítékot? - intett az íróasztalom felé.

- Na igen, - éreztem hogy új erőre kap a dühöm - ez lesz a hab a tortán. Nem szoktam az ügyfeleinkre ilyet mondani, de ez az ostoba tyúk fog a sírba vinni. Illetve még csak jérce...

Sally kuncogott. Már tudta.

- Hányadik meghívótervezetet dobta vissza?

- A huszadikat. - szűrtem a fogaim között.

Szemei elkerekedtek, és félő volt, kiesnek a helyükből.

- Ezt most komolyan mondod?

A kérdés nyilván költői volt, de azért bólintottam. Sally az órájára nézett, majd hirtelen ötlettel felém fordult.

- Tudod mit? - élénkült fel. - Tartsunk utó-ebédszünetet! Valami finomság most életmentő lehet számodra.

Harmadszor is mélyet lélegeztem.

- Jó lenne, de nem fog menni. Várok egy telefont a fogadás ügyében, ami két hét múlva lesz. Tudod, az orvos-találkozó. Mindennek olajozottan kell mennie.

Barátnőm legyintett.

Juhász Szabina

- Elintézem akkor én. - ajánlotta fel. - Neked akkor is szünetet kell tartanod!

Szerettem volna közbevágni, de belém fojtotta a szót.

- ...csak hagyj elöl a rendezvény-mappát, és már ne is lássalak itt!

A tekintetemet az ajtó, és az előttem tornyosuló iratköteg között jártam, miközben az ajkamat rágcáltam. Mindig ezt csináltam, amikor dilemmába estem.

- Gyerünk már, Odette! - sürgetett.

Ajjajj! A teljes nevemen szólított. Nagyon ritkán tette, és ha előfordult, az bizony azt jelentette, hogy kezd a vérnyomása a kétszázás érték felé közelíteni. Nem akartam megkockáztatni egy dührohámot, hisz jól ismertem a mondást: "Óvakodj a türelmes és nyugodt ember haragjától!". Így hát előkerítettem a kérdéses mappát, adtam egy puszit az arcára, és már ott sem voltam.

Tudni kell rólam, hogy folyamatos jójó-effektusban szenvedek. Mindig kinkeserves munkával adom le azt a néhány plusz kilót, amik - hogy a nyavaja enné meg őket - sosem akarnak távozni hosszabb időre az életemből. A folyamatos diétázásomat azonban megnehezíti a sütik iránt érzett rajongásom. Még olyan időkben, amikor kiegyensúlyozottnak érzem magam, csak-csak meg tudom állni, hogy degeszre egyem magam belőlük, de amikor az egész világ készül összeesküdni ellenem, na, akkor én tejszínbe, csokiba és krémbe fojtom bánatomat. Így hát befordultam kedvenc cukrászdám utcájába, mely bő tíz percre volt az irodától.

Beléptem, és az észbontó süti illattól elkábulva odabotladoztam a pulthoz, és a kedvenceimet kértem. Hármat. Mindegyikből. Eszembe jutott, mennyivel több kinkeserves percet jelent majd ez a heti edzéseimen, de gyorsan el is hessegettem a képet. Majd később ráérek ezen siránkozni. A kedvenc asztalom mellett ültem, és élveztem a mesés ízeket, egy-egy falat között pedig figyeltem az embereket. Miután a morzsák is eltűntek a tányéromról, rápillantottam az órára. JesssszusMáriaSzentJózsef.....!!! Mindjárt öt óra. Fejvesztve rohantam vissza az irodába, de amikor berontottam az ajtón, azt láttam, hogy Sally a legnagyobb nyugalomban ül, és a lábát lógatja. Roppant önelégültnek tűnt.

- Szia SütiManó! Hogy telt a délutánod?

Leesett az állam.

- Nem mondd, hogy máris látszik! - tapogattam meg a hasam és a csípőm.

Erre kitört belőle a kacagás.

- Dehogyis, te lökött! - fuldoklott. - Tejszínhabos a szád!

Végighúztam a kezem fejét az orrom alatt, és kisebb ipari mennyiséget szedtem össze az említett finomságból. Hát ez igazán kínos...

- Sikerült kicsit relaxálnod? - tette fel a kardinális kérdést.

Most, hogy így rákérdezett, megvizsgáltam magam. A dühöm nagy része valóban elszállt, és egy leheletnyivel tényleg könnyebbnek éreztem magam.

- Azt hiszem igazad volt... tényleg szükségem volt erre. Köszönöm Sally!

- Igazán nagyon szívesen! És íme az újabb utasításom: mivel holnap csütörtök lesz, hétfő előtt meg ne

Juhász Szabina

---

lássalak az iroda közelében! Világos? - vette fel a katonatiszt-stilust.

Mivel nem akartam vele vitázni, és én is éreztem, hogy erre most feltétlenül szükség van, bölintottam.

- Nagyon helyes! Most pedig induljunk haza! - kapta vállára a táskáját.

- Lehet, hogy én még nem oda megyek...

Összehúzott szemmel nézett rám.

- Mit forgatsz a fejedben? - kérdezte élesen.

Elmosolyodtam.

- Meglepem lan-t. Már rég megígértem neki, hogy egyik nap nála alszom.

Sally tekintete ellágyult.

- Remek ötlet! Relaxáló fürdő, és aztán be a pihe-puha ágyba! - mondta, majd rám kacsintott.

Elnevettem magam, és búcsút intettem.

Miközben lan lakása felé bandukoltam, elfogott a bűntudat. Három éve már, hogy együtt vagyunk, és soha még ennyire nem hanyagoltam el.

Mostantól teljesen máshogy lesz! - fogadkoztam, és ettől picit jobban éreztem magam. Hisz ha felismerjük a problémát, és bevalljuk magunknak is, az már az első lépés a gyógyulás útján, nemde? Közben megérkeztem, és a kulcsomóval babráltam. Átfutott az agyamon, milyen szerencsés, hogy jól nevelt, majdnem emberi értelemmel rendelkező cicusom van odahaza. Nyugodt szívvel hagyhattam egyedül, semmi kárt nem okozott. Sem önmagában, sem a berendezésben.

Kattant a zár, és beléptem lan előszobájába. Finom illat csapta meg az orromat. Spagetti? Esetleg lasagne? Páromat ismerve bármelyik lehetett, ugyanis rajongott az olaszos kajáért. Izgatott lettem a gondolatra, hogy esetleg hozzám akart később átjönni, finom vacsival a kezében. Elképzeltem, ahogy a küszöbömön áll, és elmosolyodtam.

Óvatosan lépkedtem felfelé az emeletre, mert nem akartam egy esetleges botlás után több lépcsőfokot zuhanni...meg egyébként is...meglepi ez a látogatás, nem akartam csörtetéssel lebuktatni magam. Az emeletre érve vízcsobogást hallottam. Hmmm...szóval épp fürdik...ez egyre jobb és jobb lesz... A kezem már a fürdőszoba ajtó kilincsén pihent, és készültem bemenni, de az onnan kiszűrődő hangtól kis híján a szívverésem is elállt. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy lan nincs egyedül.

Éreztem, ahogy elszáll az erő a kezeimből és a lábaimból, hideg és meleg egyszerre szaladgált a hátamon, és mozdulni sem mertem, attól félve, hogy ott esek össze. Csupán a fejemet hajtottam közelebb az ajtóhoz, és rátapasztottam a fületem.

Halk vízcsoobbanások, apró kacajok, és izgatott zihálások követték egymást. Már tudtam, csúnyán megbánom, ha tovább hallgatózom, de képtelen voltam abbahagyni. Aztán a nő -akárki volt is- megszólalt.

- Édes - a hangja alapján egy agyonszökített plázacica - mégis mikor akarod felvállalni a kapcsolatunkat? Több, mint kilenc hónapja vagyunk már együtt...miért nem szakítasz végre azzal a munkamániás, macskabolond nőszeméllyel?

Juhász Szabina

Ha nem lettem volna épp sokkos állapotban, azonnal berontok, és belefojtom ezt a libát a fürdővizbe...de nem tudtam mozdulni. Csak álltam ott, bénultan, és vártam, hogy az összes álmom darabokra hulljon a szavaik nyomán.

Aztán lan hangját hallottam. Feszülten figyeltem minden mondatára, bár ha jobban belegondoltam volna, már úgymint minden mindegy volt...

- Cicus, tudod jól, nem megy az olyan könnyen...remélem azzal viszont tisztában vagy, hogy téged szeretlek, és veled akarok lenni, de nem akarom Detty-t megbántani...

Megbántani??? Ezek után nem akar megbántani? Amikor megalázott? Sárba tiport, összetörte a szívemet, és a porba sújtott? Ennek tetejébe pedig még hazudott is...ilyen sokáig...

Magam sem tudom, melyik pillanatban, de a végtagjaimban helyreállt a keringés, és amilyen hangosan csak tudtam, lenyomtam a kilincset, és majdhogynem berúgtam a fürdőajtót. A látvány, ami fogadott, egész biztos életem utolsó percéig kísérteni fog.

A hatalmas kádban, illatos habok között, ahogy azt gondoltam, egy szőke, csont sovány, agyon szolizott cicababa ült lovagló ülésben az én szerelmemen...Egy pillanatra elakadt a lélegzetem, és újból lezibbadtam. Hogy összeszedjem magam, elfordítottam a fejem, és a szemem megakadt egy csipkés combfixen...

lan szólalt meg először, hangja akár egy erős dohányosé is lehetett volna.

- Detty-m! Te mit keresel itt?

A birtokos jelzőt meghallva elszakadt nálam a cérna.

- Hogy én mit keresek? Van pofád pont ezt kérdezni? Meg akartalak lepni a látogatásommal, de úgy látszik meglepetésben nem tudlak überelni... Mégis hogy lehettél ekkora szemét? És egyébként is, mit gondoltál, meddig folytathatod még ezt a gyalázatot? Cseppnyi férfiaság és gerincesség sem szorult beléd! Undorító, mocskos és aljas dolog, amit műveltél velem...

Elhallgattam egy kicsit, hogy levegőt vegyek, erre Cicababa, mint egy anyatigris, védelmébe vette nem is olyan újdonsült kedvesét.

- Szeretném, ha nem beszélnél így a vőlegényemmel, mert nagyon megbánhatod, Macskabolond!

Lecsúszott a roló. Teljesen.

A következő pillanatban a haja már a markomban volt, és annál fogva cibáltam ki a fürdővizből. Elengedtem, ő pedig a földre zuhant. Amint próbált felkelni, jobbról is és balról is kapott egy-egy hatalmas pofont. Vissza akart ütni, de megragadtam a karját, és olyan erősen szorítottam, hogy az ujjai kékülni kezdtek. A szemei rémülten ugráltak köztem és az ajtó között, menekülési útvonalat keresve. Mélyen a szemébe néztem, és szinte hörögve szűrtem fogaim között a szavakat.

- A bokámig sem érsz fel, te ostoba! - ezzel elengedtem, ő pedig összecuklott a csempén.

lan pedig csak ült a kádban, és tátott szájjal bámult rám. Ennyire agresszívnek még sosem látott. Az is igaz, hogy nem volt rá okom ezelőtt, hogy így viselkedjek, de ha kihozzák belőlem, akkor általában ez a vége. Eszébe sem jutott kimászni, és segíteni a drágalátos "menyasszony-jelöltnek". Ahhoz túlságosan le volt döbbenve.

Juhász Szabina

- Detty...én...

Rávillantottam haragos tekintetemet, mire azonnal elnémult.

- Nem érdekelnek a hazugságaid! - ripakodtam rá. - Teljesen elástad magad előttem. Csak azt sajnálom, hogy ennyi időt pazaroltam rád az életemből...Féreg vagy...! Megérdemlitek egymást ezzel a cafkával! Ezekkel a szavakkal már fordultam is ki az ajtón, és lerobogtam a lépcsőn. Kavargott a fejem, hányingerem volt, és a sirógörcs is kerülgetett. Akármennyire is igyekeztem, hogy méltóságteljes és erős nő benyomását keltssem, amint egyedül maradtam, teljesen magamba zuhantam. Iszonyúan fáj, amit át kellett élnem, és legszívesebben hangosan ordítottam volna. Azt hittem, azután, hogy a huszadik meghívótervet utasította el az ügyfelünk, már rosszabb napom nem lehet. Nagyobbat nem is tévedhettem volna... Majd amikor már az utcán jártam, lenéztem a kezemre. Egy nagy csomót az agyonhidrogénezett hajból még mindig a tenyeremben szorongattam...és már tudtam, mit kell tennem.

Akár egy megszállott, rohantam haza, és miután Milo-t megettettem, megittattam, felmentem a szobámba. Feltéptem az ágyam melletti antik komód tetejét, és lázasan kutakodni kezdtem. Ujjaim finom selymet tapintottak, és tudtam, megtaláltam. Kirántottam a kezem a sok lim-lom közül, és egy pillanatot megbüvölve néztem a bebugyolált, négyszögletű csomagot.

Nagyanyám hagyta rám, aki London legnagyobb főboszorkánya volt, egészen a tavaly bekövetkezett haláláig. Tisztában volt vele, hogy örököltem a képességét, és amikor teljesen legyengült, rám hagyományozta a Könyvet. Évszázadokon át íródott, generációról generációra vándorolt, és most az én tulajdonomat képezte. Mindegyik boszorkány, aki birtokolta, gazdagította a tartalmát. Nagy figyelmettetett, hogy bánjak vele tisztelettel, mert a Könyvnek önálló hatalma is van. Épp ezért tartottam selyembe kötve, melyet most óvatosan lefejtettem róla.

Végighúztam a tenyerem a csodálatos, indamintákkal ékes borítón, és hagytam, hogy a belőle sugárzó energia átjárja a testemet. A szemem csukva volt, és követtem az ösztöneimet. Tudtam, mit akarok, és ha elég erősen koncentrálok, a Könyv meg fogja mutatni, hogyan érjem el a célomat. A következő pillanatban a kezem magától mozdult, nem én irányítottam. Mutatóujjam óvatosan becsúszott két lap közé, és feltárult az értékes olvasmány.

Vibráló energia vett körül, és amikor kinyitottam a szemem, láthattam a színét is. Méregzöld...a bosszú színe. Ajkam óvatos mosolyra görbült, miközben lepillantottam a pergamenszerű papírra. Azt is biztosan tudtam, hogy lan akármennyire is megalázott a női méltóságomban, nem tudnék neki ártani...nagyon szerettem...talán azt a féleszű tyúkot is békén hagytam volna, ha nem beszél úgy velem, mint egy utolsó jött-ment senkivel. Vérig sértett, és ezt nem hagyhattam megtorlás nélkül. Ez az egyik fő tulajdonságunk, nekünk boszorkányoknak...a bosszúszomj...

Olvadni kezdtem az idegen nyelvű szöveget, melyet csak mi érthettünk, és gondolatban feljegyeztem, mire lesz szükségem a rituáléhoz.

Fél óra múlva minden készen állt, és elkezdhettem a szertartást.

Abból indultam ki, hogy egy ilyen üres fejű nőszemélynek a legfájóbb az lenne, ha elvesztené vélt vagy valós szépségét...ha mondjuk óriási kelések és sebhelyek borítanák a testét...

Juhász Szabina

Meggyújtottam a méregzöld gyertyákat, és a fűszeres illatú füstölőt. Mély transzba estem, és pontosan követtem a Könyv utasításait. A ténykedésem azzal ért véget, hogy a hajcsomó felét elégettem, a másik felére pedig zöld viaszt csepegtettem, és betekertem egy méregzöld vászonba. A csomagot egy cserépbe tettem, és földet szórtam rá. Többször is elismételtem közben a varázsigét, és éreztem, ahogy az eróm száguldozik az ereimben. A Legerősebb unokája nem vallhat kudarcot! Így hát mindent beleadtam, és újból lehunytam a szememet. Millió kép kavargott a fejemben, színek, formák... aztán a hátam ivbe hajlott, az izmaim pedig megfeszültek.

És láttam... láttam, ahogy belenéz a tükörbe, és meglátja az arcát... iszonyatos sikoly hasította ketté a szoba csendjét, és tudtam, hogy sikerült rábocsájtanom a rontást... nem menekülhet előle... a levétellel pedig hiába próbálkozik... attól csak még rosszabb lesz neki...

Hátborzongató kacajt hallattam... még az ablakok is beleremegtek...

Néhány órával később nyugtalan álomból ébredtem. Leizzadtam, mint a kacsa, és nagyon furcsán éreztem magam. Kibotorkáltam a fürdőszobába, és megmostam az arcomat, majd belenéztem a tükörbe... kis híján szívszélhűdést kaptam... a szemeim koromfeketék voltak, középen pedig, akár a macskáknak egy méregzöld, függőleges vonal szelte ketté... az arcomhoz emeltem a kezem, és ha lehet, még jobban eluralkodott rajtam a pánik. A körmeim, melyek eddig gyönyörű rózsaszínek voltak, most koromfeketévé sötétültek...

Elfordultam a tükörtől, és lerohantam a nappaliba. Egész testemben remegtem, és fogalmam sem volt, mi történik velem. Ha lehet, most még rosszabbul voltam, mint amikor felébredtem. Szorított a mellkasom, és lüktetett a fejem.

Majd' frászt kaptam, amikor megcsörrent a mobilom, mely a dohányzóasztal mellett hevert a szőnyegen. A szám ismeretlen. Rányomtam a hívás fogadása gombra.

- Halló! - szóltam bele. A hangom iszonyatosan rekedt volt.

- Detty? Te vagy az? - ismerős volt a hang, de nem tudtam hová tenni.

- Igen, én. Ki beszél?

Hallottam, hogy a vonal túlsó végén ez a valaki többször is mély levegőt vesz, majd papírzörgés következett.

- Monica vagyok. Sally húga. Azért telefonálok, mert, mert... - elcsuklott a hangja, a következő percben pedig hangosan felzokogott.

Hirtelen mintha az összes levegőt kiszorították volna a tüdőmből. Alig birtam megszólalni, hogy feltegyem a legfontosabb kérdést.

- Monica! Mi történt? Miért sírsz? Az ég szerelmére, mondd már, kérlek...

Szipogott néhányat, aztán megszólalt.

- Detty, most nagyon erősnek kell lennünk... Sally.. Sally... - megint elcsuklott a hangja, de most hamarabb összeszedte magát. - Sally ma reggel meghalt, Odette.

Úgy éreztem, a gyomrom lezuhan a legmélyebb pince legsötétebb vermébe, nem kaptam levegőt, és sötét foltok táncoltak a szemeim előtt.

Juhász Szabina

- Nem lehet...mondd, hogy nem igaz...kérek...- rimáncodtam.

Monica újból felzokogott, majd amikor megtudott szólalni, folytatta.

- De igen - szípigott - még én sem tudom felfogni, de sajnós ez a kegyetlen valóság.

- Mégis mi történt? Hogy történt? - fuldokoltam.

- Amikor az irodába ment reggel, egy autós figyelmetlen volt, és elgázolta. Olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy hiába küzdöttek az életéért, nem tudták megmenteni. A kórházban még két órán át viaskodtak a végzettel, de hiába.

Teljesen kiborultam. Nem elég, hogy elgázolták, még rengeteget szenvedett az én drága, csupa szív Sallym...aztán szörnyű gyanúm támadt, de szó sem lehetett róla, hogy ezt Monica előtt megemlítem.

Inkább így szóltam:

- Monica, én most leteszem...nem tudok tovább beszélgetni...később átmegyek hozzátok...vigyázz magadra...

A hangja aggodalommal telt meg. Hasonlítottak a testvérével. Ő is jó lelkű ember volt.

- Jól leszel? Ne menjek át?

- Nem...nem szükséges...maradj inkább a szüleiddel...biztos nagyobb szükségük van rád, mint nekem... később találkozunk...

- Szia Detty...- lehelte.

Bontottam a vonalat.

Az agyam teljesen kiürült, nem maradt benne hely semmi másnak, csak annak, amit az imént megtudtam...lidércnyomás...borzalom...

Aztán újból motoszkálni kezdett bennem az a szörnyű gondolat...mi van akkor, ha közöm van hozzá? Ha én tehetek róla?

- UGYE, HOGY MILYEN ROSSZ SZEMBENÉZNI A TETTEID KÖVETKEZMÉNYÉVEL?

Azt hittem, ijedtemben leesek a kanapéról. A nagyanyám hangja volt...mintha a falakból szólna...nem is...mintha a fejemben ordítana...

- BORZASZTÓ DOLGOT TETTÉL, ODETTE! AZ ÁTOK, AMIT SZABADJÁRA ENGEDTÉL, CÉLBA TALÁLT...ÉS MOST MÁR PONTOSAN TUDOD, MIVEL FIZETTÉL ÉRTE...LÁTTAD MAGAD A TÜKÖRBEN...ÉS HALLOTTAD, MI TÖRTÉNT A LEGJOBB BARÁTNŐDEDEL...EZ VOLT AZ ÁRA...

Féltem...nagyon-nagyon féltem...tudtam, hogy nagyanyám igazat mondott...nem olvastam el a Könyv figyelmeztetését...és most megfizetek érte...becsuktam a szemem, de abban a pillanatban megjelent előttem az iroda utcája...és láttam, ahogy Sally végigmegy a járdán...át akar kelni az út túloldalára...de az egyik autós nem adta meg neki az elsőbbséget...vér fröccsent, csont repedt, és a következő kép, amit láttam, a legjobb barátnőm kifacsarodott tagokkal, millió sebből vérezve...a szeme még nyitva, és a kin hullámai, melyek gyötörték, tisztán látszottak a tekintetéből...

NEEM!!!

Juhász Szabina

Felriadtam az álmomból. Lucskos volt alattam az egész ágynemű, és a szemeimből patakzottak a könnyek. Felültem az ágyban, és arcomat a kezembe temettem. Aztán feltűnt valami...férfi parfüm illat...a takaró huzatának anyaga...az enyém nem ilyen...

Leengedtem a kezem, és oldalt fordítottam a fejem, és végigszaladt a hátamon a hideg. Ian békésen aludt mellettem. Körülnéztem.

Párom lakásában voltam, ő pedig itt aludt mellettem. Lenéztem a kezemre...a körmeim rózsaszínek voltak. Kiugrottam az ágyból, és a fürdőszobába rohantam. Félve belenéztam a tükörbe, és ugyanaz a kék szempár nézett rám, amit már huszonhat év alatt megszoktam. Mélyeket lélegeztem, és a felismerés érzése lassan-lassan előtört...

Csak álom volt...minden csak álom volt...Sally él...jól van...egészséges...én pedig nem ártottam senkinek, mert nem volt miért...

Kis hiján hangosan felkacagtam. Közelebb léptem a tükörhöz, hogy megbizonyosodjak még egyszer a szemem színéről, és meztelen lábammal belerúgtam valami ruhadarabba. Biztosan Ian egyik zoknijára...mindig szanaszét hagyja. Szórakozottan lehajoltam, hogy felvegyem, ám a földön nem egy zokni hevert...hanem egy csipkés combfix...ami nem az enyém volt...

Dülledt szemmel bámultam a ruhadarabot, melyet már ismertem...

Óvatosan felemelkedtem, és a tükörben láttam, hogy Ian az ajtóban áll, és szintén meredt szemmel bámulja a kezemben lévő bizonyítékot.

Az arcára volt írva, hogy jól tudja, lebukott...

Az agyamat előtötte a méregzöld kód...kihúztam a fiókot, és felfedeztem egy fekete hajkényt, melyben nagyobb csomó, hidrogén-szóke haj pihent...

Szívverésem felgyorsult, gyorsabban is szedtem a levegőt, és lehunytam a szemem.

Újból nagyanyám hangját hallottam, ezúttal jóval szelídebben.

- NEM KELL MEGTÖRTÉNNIE! MOST MÁR TUDOD, HOGY NEM ÉRI MEG JÁTSZADOZNI A TÖLÜNK SOKKAL HATALMASABB ERŐKKEL! ODETTE!

Aztán elhallgatott.

Én pedig hangosan csak ennyit mondtam:

- Tudom, Nagyi! Ezúttal minden másképp lesz...

Vasárnapi ebéd

Reggel van. A konyhából a Kossuth-rádió hallatszik. Nagyapám a kisháza előtt ül, előtte egy hokedli. Dohányt vág, szájában füstöl a tekert cigaretta. Néha köp egyet, nem nyálasat, csak a dohányt, ami a szájába került a füstszűrő nélküliből. Körülötte némi hamu, próbál beletalálni a hamuzóba, de hanyagul, érdektelenül.

Nagyanyám a tűzhely mellett áll, fakanállal a kezében. Otthonkája majdnem földig ér, beleszúrva egy biztostű, zsebében textilzsebkendő, alatta zöld ruha, hozzá harisnya és mamusz, amit a múlt héten vett a kágegésté piacon, Nyíregyházán.

Korán keltek, hajnali háromkor, megetették a disznókat, majd csirkevágás következett. Most fő a húsleves meg a töltött káposzta, vasárnap mindig ez a menü.

Egyszer csak nagyapám feláll, visszateszi a hokedlit a konyhaasztal alá, kapcát teker a lábára, húzza fel gumicsizmáját. Nagyanyám ezt látva hangosan odaszól neki:

– Hova mégymán? Nem vót elég a reggeli pájinka? – veszekedik rá.

Káromkodik mellé egy cifrát, de az öreg nem foglalkozik vele, megszokta már. Mama nem nyugszik. Attól, hogy papó hallgat, még mérgesebb lesz.

– Hányszor iszol te egy nap? – s újra káromkodik egy még cifrábbat. – Enni meg majd nem fogsz!

Az öreg felteszi a fejére a muskátlis kalapját, hüvelyk- és mutatóujja közé veszi a kissé ellaposodott cigarettát, majd ennyit mond:

– Haggyá' mán békén! Főzzél! Ebéd előtt kell egy feles, mer úgy jobban esik az étel.

Lassan kisétál az udvarra, krárog és köp egyet. A meggyfa alatt a hűvösben áll a biciklije. Már az is öreg, kissé ütött-kopott, barnás, de ő mindig szerel rajta valamit, és ezért még használható. A szárító kötélről levesz egy műanyagcsipeszt és megfogja vele a nadrágszárát, ne legyen olajos a láncról. Kitolja az utcára, rágyújt még egy cigire, felszáll a biciklire és kihúzza magát. Így hajt el a kocsmáig szépen, komótosan. Csak pár perc, mert nincs messze az italozó. Sose áll le beszélgetni, talán nem is mer, mert tudja, ha sokáig marad, a mama megint leszidja. Kikéri a felesét, lehúzza, és már indul is haza.

Nagyanyám már várja. Ahogy papó megérkezik és leül a kisházára, már veszi is ki a hokedlit az asztal alól és teszi az öreg elé. Nagyapám tudja, itt most enni kell, ha tetszik, ha nem, mert megint mérgező lesz az öregasszony. Mama kiszedi neki a húslevest, jól telerakja hússal, és egy csipős paprikát rak mellé. Házi hosszú tészta van benne, mindig ő gyúrja. Persze nagyapámnak nem tetszik az elé rakott mennyiség, és így szól:

– Kinek szedtél ennyit?

Erre nagyanyám:

– Kinek? A szomszédnak! Egyed megfele, na! Enni kell!

Szegény öreg megeszi, ha kell, ha nem. Nem vitatkozik, úgyszólván mindig a mamának van igaza. Olyan jó nagydarab asszony, több mint száz kiló, nagyapám meg kis ember, könnyen meg lehet félemlíteni. Megeszi a levest, de a főtt húsból csak hagy egy kicsit. Mama nem szól, hiszen nem megy kárba, mert ő majd megeszi a maradékot.

Kató Marianna

Következik a töltött káposzta. Olyan öklömnyi nagyságúakat töltött a csirke mellehúsából. Kiszed papónak ötöt, odarakja elé két szelet kenyérrel. Nagypám már rágja a szája szélét olyan ideges:

– Minek tettél ide ennyit? Vidd ki a kutyának! A dög álljon belé!

Nagyanyám felemeli a fakanalat, azzal integet az öreg felé:

– Egyed! Ha a pájinkát meg bírod inni, enni is kell! – Azzal a fordulattal belép a szobába, s amíg nagypám nem látja, kivesz a szekrény aljából egy eldugott pálinkás üveget és meghúzza.

Magamról...

Kemecsén születtem és Ibrányban nőttem fel majd elkerültem Nyíregyházára (Orosra). Most itt élek párommal és kislányunkkal. Már ismerik sokan írói, költői (inkább költői) oldalamat, hiszen sokfelé jelentek meg verseim, antológiákban, újságokban és interneten de saját kötettem még nem rendelkezem, illetve épp most készül egy E könyvem, ami még nem került nyilvánosságra (okt 4. lesz kötetbemutató). Nem tudom elmagyarázni miért írok, ad egyfajta szabadságot nekem, illetve az emberek pozitív hozzáállása is ösztönző nagyon. Már gyermekkoromban is irtam majd volt némi szünet és újrakezdttem, most minden nap érzem, hogy írnom kell. Mindenről írok: szerelem, család, élet, halál és még az állatokról is, hiszen nagyon közel állnak a szívemhez, mentem és védem őket, ezt azért írom ide mert hozzátartozik az életemhez, mint a környezetvédelem fontossága is (hulladékokból készítek ékszereket és tárgyakat, melyekkel rendezvényeken veszek részt és a gyerekekkel is megtanítom). Nem titkolt tervem a közeljövőben egy ilyen könyvet is létrehozni. A beküldött novellám egyszer már felolvasásra került éppen önöknél a könyvtárban.

A Vasárnapi Ebéd című novellámat azért is választottam mert 1. az embereknek tetszett 2. valóban megtörtént gyermekkoromban. Így ez nem csak egy írás, hanem egy örök emlék is nekem és családom, rokonságom és még más emberek számára is. Humoros, mókás, lehet rajta nevetni és tényleg, sohasem bántották egymást úgy komolyan, ilyenek voltak és kész.

Jó volna

Jó volna nem félni
örülni mindennek
Mit Isten adott
Égnek, Földnek, Embernek

Jó volna nevetni
Őszinte szívvel szeretni
Eget, Földet, Embert,
akít a sors oly sokszor megvert

Jó volna örülni mindennek
Égnek, Földnek, Embernek
Szébbé tenni a világot
tavasszal szedni barkát, virágot

Jó volna messze menni
bánatot, fájdalmat hátra hagyni
Égnek, Földnek Embernek élni
és minden időben Embernek maradni

Jelentem a Földről

Meztelen borzalomban függünk.

A padló nyikorgása tompítja

mi borzalmunk jajkiáltását:

elhallgatja a halált réseiben.

Már tudjuk, nem érte meg;

az ember természete mégis

mohó. Többet kívántál húsból.

S most, nézz körül; Semmink dombján

aligha találsz használhatót.

Egy megromlott fölös szerelem,

két egymást taszító szív.

Fájdalom.

Jelentem a Földről:

itt hagyom.

Hé!

Szabad alázni az embertársainkat,
sértést pakolni sértéseinkre, ugyanis nem
kifizetendő a ranglétráról való véletlen lecsúszás, hisz megbocsáthatatlan hiba
lenne az, ha nem a mások eltiprását szükségeltetve cselekednénk, és azért
ami elsősorban számunkra fontos

Hé!

Valaki figyelmeztesse a lemaradt embereket, hogy
lesznek hősök, önnönhősök, így
hiábavaló jót tenni másnak: akár szeretteinkért, akár magunk miatt, nem
érdemes próbálkozni: soha sem
lesz olyan, hogy „jobb világ”,
értéktelenné lett a jóság, pénzzé váltak az erények, mert
ennek a kifejezésnek a gyakorlatát diktálják: hátbatámadás; rágalom, hogy
az Élet jót akar, és ne figyeljünk, amikor valakik
megpróbálják nap mint nap észrevetetni velünk, hogy
a kedves tettek, amelyek
érvényesíthetnek minket.

(most visszafelé olvasva)

Gondolat

Tudod a gondolatnak teremtő ereje van
Azért csak arra gondolj amit magad is szeretnél
hogyan az életedben megvalósuljon
A negatív gondolatot zárd ki az életedből.

Mert a gondolatban nincs állandó 'csak egy múltó pillanat'
Ha pozitívan gondolkodsz életed megváltozik egy perc alatt.
A boldogsághoz ez az út vezet
Gondold át életed, hogy nagyon boldog lehess!

Azt hinnéd a boldogság és te más utakon jártok
Másvágányra tévedt és nem jut el hozzád.
Pedig csak nem gondoltál rá milyen kicsi dolog is elég a
Boldogsághoz!!

Tudod a gondolatnak teremtő ereje van.
Gondolj hát csupa jót magadnak, családnak, kollégáidnak.
Embertársaidnak, hogy először igazán légy boldog,
Aztán még ezerszer boldogabb.

A nap aranya

A természet ölelő karja ha átölel el nem ereszt
mert az az élet bölcsője.

Látod a hegyet, völgyet, folyót, rétet, virágokat,
a báránnyelvényeket az égen.

Amik úgy úszkálnak az égbolton, mint halak a vízben
cikázva, boldogan suhannak.

A napsugár szórja az aranyát, s mi félve vigyázzuk a melegét,
mert amott már a szél füttyöl és színessé változtatja a leveleket.

Avar szőnyeget terít a lábunk elé. A csodálatos bordó, barna, sárga
leveleket rövidesen hó fedi és a szél még jobban füttyöl
Próbálom a szélfüttyölést dallamként hallgatni.
Olyan, mintha több szólamban füttyölne, s ez boldogabbá tesz.

Lelkemet egy picit felmelegíti a tudat, hogy hó alatt, avar alatt
rövidesen új élet kezdődik kisüt a napsugár, elolvad a hó.

Zöldell a rét, bibimbóznak a fák, a virágok.

Álomból ébrednek a természet, és a nap aranya újra betölti a
Világot.

Eldobtál magadtól

Eldobtál magadtól, mint hervadó virágot,
Mert találtál szebbet, jobbat?
Most azt utálod,
Nem tudsz parancsolni büszke szívednek.

Nem tudod, kit szeress. mert sokan szeretnek.
Azt hiszed, boldog vagy?
Tiéd a világ?
Minden ablakból csak néked nyílik a világ?

A virág én lennék tenéked.
Aki egy életen át megbecsülne téged.
Rájössz majd egyszer, de későn lesz nagyon
Nem marad más csak a puszta sírhalom.

Figyeljetek emberek!

Mi a feltétel nélküli szeretet?
- kérdezte egy naiv kislány.
Az amikor két ember tisztelve,
hibáikkal együtt elfogadja egymást.

Ritka kincs, majdnem oly ritka,
mint a bizalom,
mely ebben a világban lassan már nincs.

Rokon-rokon ellen,
barát-baráttal szemben,
hogyan bánjon így az ember az idegennel?

Sötét világ!

Felhők között nap csak ritkán bukkan elő,
parkban őszülő fa leveleire tél dere út.
Kietlen vidéken, hol minden csupa szürke,
néhol szivárvány jelenik meg a fekete égen,
néha madarak keringenek, majd
sebesen tűnnek tova a végtelenségbe.

Semmi sem állandó,
egyszer minden véget ér,
hallotta sokszor e szavakat
a bizakodó, ártatlan kislány,
ki közben csendes, arany szívű
hajadonna cseperedett,
s keresi a világban a jó cselekedetet.

Magamról...

Pepperdine Sonia, húsz éves nyíregyházi lakos vagyok. Idén érettségiztem és az irodalom volt a kedvenc tantárgyam. Még nem kezdtem el a továbbtanulást mivel ezt az évet szüneteltetem, a versírásnak szeretném szentelni. Remélem ebben az évben sikerül önmagam megtalálnom.

Nyíregyháza

A várost lapozzák a gondolatok,
s ha néha átugrik egy-egy oldalt,
felreppennek a városi galambok.

Páros oldalon a mély meredek,
szivárványban jelenő jeles oldat,
ha éjbe nyúlt olvasás csíp szemeket.

Páratlan oldalon talán Krúdy les
le ránk és figyelőn, bölcsen oktat,
itt, hol kicsit minden nap túl tölgyes.

A betűrend töve talán megtalál
színre szórt rendet, s egy újabb mondat
ifjú szemre szórva, képért kiabál.

Magamról...

Már gyerekkoromban szerettem volna regényíró lenni, valahogy úgy, ahogy mások mozdonyvezetők. Tinédzser koromban éreztem késztetést az írásra, az idők folyamán sok verset írtam, de a költözések miatt sok elveszett, vagy a kicsomagolatlan dobozok mélyén maradt.

Informatikusként természetes volt számomra az online módban való publikálás. Csak magamnak írtam, de több barátom kérésére elkezdtem aktívabban közzétenni társaságokban a verseimet, és aztán nyomtatásban is. Hosszas unszolásra kezdtem el nagyobb körben publikálni.

2012. április végén jelent meg első kötetem nyomtatásban, "**A némaságom kiáltom**" című, 120 verssel, majd 2013-ban a "Nem, nem mondom!" E-könyv, több mint 100 verssel, és a „**Városi nyár**” nyomtatott formában 96 verssel, tükörkiadásban Vajdics Krisztina „**Szó születik**” című kötetével. Próbálok tanulni, tanulni, és sokat olvasni, hiszen 20 évig inkább műszaki és marketing vonalon tevékenykedtem, csak mellékesen írtam. Remélem, tudok lépést tartani legalább a magam megerősítésére, és a nyelvi, stilisztikai szabályokat is próbálok elsajátítani, esetleg javítani.

Ha kapok erre irányuló kritikát, azt nagyon szívesen fogadom, a negatív kritikákból lehet legjobban megismerni, hogy ki mit olvas ki a verseimből, és ez esetenként nagyon szórakoztató.

Ari Fabbro: Vágy

Nem ringott itt bölcsőm,
csak iskolapad várt,
s kárt nem vallott velem.
Nem kenhetek rám sár't
sem itt, sem ott.

Vágytam, befogadjon
a város...én meg őt!
Utódok születtek
és velük együtt nőtt
tér és utca.

Falak omlottak le,
emlékek is múltak.
A sötét nyomornak
nyomai fakultak
egyre inkább.

Körúton autók
dübörögnek tova.
Lábbelik kopognak
díszburkon, ...de hova
oly sietve?

Állj meg a postánál
a császárfá alatt!
Lélegezd virága
illatát magad
örömére.

Magam is ezt teszem.
Illattal libbenek
a város szívébe.
Sétautak, terek
mik ránk várnak.

Virágok pompáznak!
Pillanatig állok.
Takarékpálota
amit megcsodálok
újra s újra.

Kacsaringók futnak...
„Novus”paripámon
Sóstóra tekerek.
Oly nagyon imádom
eme helyet!

Itt a legszebbek a
falevelek ősszel.
Szívd a friss levegőt!
Ezt bírod tüdővel
amíg még élsz.

Nézek napos égre...
Fekszem avarágyra...
Vágyamra ébrednek,
s akác illatára...
Befogad a város!

Magamról...

1959-ben születtem Cégénydányádon. 18 éves korom óta élek a városban családommal. Pedagógusként dolgozok.

Egyik kedvenc időtöltésem a versírás, amit 2010 óta nyilvánosan is felvállaltam.. Aktív tagja vagyok az itt működő Móricz Zsigmond Kulturális Egyesületnek, a városon kívül pedig több irodalmi társaságnak.. Két kötetem jelent meg eddig:

Morzsafiók 2011

Hullámívben 2014

Önmagam

Ki vagyok...

Egy gyermeki mosoly csupán
Ki vidámságot ébreszt bús szíved fájdalmán

Mi vagyok...

Vízben tükröződő fénysugár
Ki bontogatja dobozát a mélységen át.

Kiért vagyok...

Egy pillangóért az út porán
Ki nem tudja hova-tovább.

Miért vagyok...

Az erdön áttörő napsugárét
Ki ébreszti a hajnalhasadást.

Meddig vagyok...

Míg dalra kél a kék madár
Kinek hangja mint a holdsugár

Hol vagyok...

Egy hófedte hegy ormán
Hol bakancsom nyomott hagyott már.

Mennyi vagyok...

Egy hullámverte kő csupán,
Kit sodor a víz az otthona után.

Kinek vagyok...

A sercegő vágyért
Ki már meglelte önmagát.

Magamról...

Román Ildikónak hívnak és hittan-magyar tanári szakon végeztem a nyíregyházi főiskolán. Kb. egy éve kezdtem el írni verseket, a kiforratlanság még érződik az alkotásaimban. Ám nagy lelkesedéssel írom le a gondolataimat.

A költészet

Ember, ki belépsz ezen az ajtón,
a költészet megtépázott ajtaján,
dobj le magadról minden köteléket,
végy elő minden emléket,
és írd őszintén, s szivedből tisztán.

Ha fáj a szíved, s elég volt
a sok kín, és gyötremelem,
kezdj el írni szíved mélyéről,
a bánatodról, az érzéseidről,
s ez majd boldogságot terem.

Mert a vers, a lelkek gyógyítója,
a szívek orvosa, érzések kiváltója,
amitől beforrnak a fájó sebek,
s a rossz emlékek szebbek lesznek.

Bár oly sanyarú a költők élete,
nem tudni mindez megéri e.
Csak az biztos, hogy érdemes írni,
gondot, bánatot, így lehet kibírni.

Ember, ha már beléptél ezen az ajtón,
a költészet megtépázott ajtaján,
köszönd meg Istennek ezt az adományt
mely néked is megadatott,
és szebb lesz az életed is, talán!

Magamról...

Tiszavasváriban élek, 14 éves koromban kezdtem verseket írni, csak úgy hobbiból 2009-ben kezdtem komolyabban foglalkozni versírással. Azóta 5 verseskötetemet jelent meg, és 24 antológiában publikáltam. Számomra az írás nem csak hobbi, hanem lelki terápia is, és egyben öröm.

A könyv és a könyvtár társadalmi szerepe a XXI. századi ember életében

A könyv egyik nemzedék végrendelete a másik számára, a tapasztalt tanácsa az életet kezdő fiatalnak. A könyvekben található kiterjedt és mélyen magvas gondolatok milliónyi apró igazságból épülnek fel. A teremtő szándék, az ihlet, a fantázia elragadja a szerzőt, majd magával ragadja az olvasót, és mint egy tornádó tölcésére felkapja és távoli, ismeretlen világokba repíti. A regény, a jó könyv nem csupán annyi, amennyit az író beleálmodott, az is benne van, amit az olvasó fantáziája felfedez benne. Az igazán értékes könyveket, ha újra és újra elolvassuk, mindig kissé másként értelmezzük, mindig más értéket fedezünk fel benne. Mintha valaki titokban még írt volna hozzá az éjszaka. A könyv olyan, mint a partitúra a zenész számára, beavatatlannak csak hangjegyek, mint ahogy a könyv is csak betűk sokasága, és a tartalom rejtve marad a felszínes szemlélő előtt, viszont megmutatja kincseit annak, aki kíváncsian és fogékonyan tekint bele. Sajnos, sokan nem hallják ezt a zenét. Minden könyv más, pedig mindegyikben nagyjából ugyanazok a szavak vannak, csak más sorrendben, és a szerzők mégis újra meg újra rengeteg mindent el tudnak mondani általuk. Az olvasás tehát bensőséges kapcsolat, akár az érzelmes ölelés, ami meghitt és intim: elzár a külvilágtól, nem létezik idő és tér számunkra, ha elragad bennünket a fantázia. Nagyapám mondta annak idején: az alvó, a szeretkező és az olvasó embert nem illik zavarni. - A könyv halhatatlanná teszi a szerzőt, a szereplőket, és amíg olvassuk, talán minket is. George R. R. Martin szerint ahány könyvet elolvassuk, annyi életet élünk meg. De legyünk óvatosak, mert a csupán információkra éhes ember mindent összeolvas, fel akarja falni az egész világot, és egész vallást építhet fel magának a könyvekből, ha tévutakra viszik az áltudományos okoskodások. „Timeo hominem unius libri”, vagyis: „félek az egykönyvű embertől” – azaz a félművelttől. Aki sokat és értőn olvas, az a könyvekben talált kincseket adaptálja, és mint kulturális tőkét használja egy életen át. Ahhoz, hogy önállóan tudjon gondolkodni és következtetni, az embernek meg kell ismernie mások gondolkodását, gondolatait és következtetéseit. Tévedés azt hinni, hogy az olvasóvá nevelés az iskolában vagy az óvodában kezdődik. Aki mese- és beszélgetéshiánnyal érkezik az óvodába, abból majdnem bizonyosan „nem olvasó gyerek”, „nem-olvasó felnőtt” lesz. Az ember életét a születését követő húsz évben alakítja ki, és ez kihat az egész életére, így aztán nem mindegy, hogy irodalom vagy „iroda lom”, amit a kezünkbe veszünk vagy a gyerekeink kezébe adunk. Az olvasóvá nevelés első számú felelőse ugyanis maga a szülő, aki elsősorban nem azzal serkentheti olvasásra gyermekét, nem azzal segítheti a nevelődés folyamatát, hogy példát mutat az olvasás és a könyvek szeretetére, tiszteletére, hanem azzal, hogy már nagyon korán mesél és felébreszti a gyermeki fantáziát, majd sokáig ébren tartja a könyvek által.

Vannak egyszer használatos könyvek, az ember elolvassa őket, talán még tetszik is neki, élvezi, de érzi, hogy nem fogja elolvasni újra. És vannak az időtálló könyvek, amelyeket érdemes otthonunkban tartani, birtokolni. Az ilyenfajta csukott könyvben ugyan betűk vannak, de amint kinyitjuk, mint ezernyi pillangó repülnek szerteszét belőle, és egy világ elevenedik meg előttünk képzeletünk szárnyán szállva. Ismeretlen emberek és világok tűnnek fel, amik a második oldaltól már ismerőssé és ismertekké válnak. A jó könyvet arról ismerjük meg, hogy akár hányszor olvassuk, mindig más világba vezet bennünket. Persze végül sokkal jobb könyv van az ember agyában, mint amit annak idején papírra vetett az író. A fantázia olyan, mint a metronóm: csak el kell indítani és a zene szárnyalni kezd. Mennyi tudás, ismeret, bölcsesség és érzelem bújkál meg a sorok között!

Egy könyv nem képes gyökeresen megváltoztatni az ember életét, de elegendő mennyiségű és minőségű könyv már képes alakítani és formálni a személyiséget. Minden könyv tágitja az ismere-teinket arról a világról, amelyben élünk, amelyben őseink élhettek, vagy amelyikben szeretnénk élni. Nagyon jó azoknak, akik telki szemekkel látják is azt, amit olvasnak. A könyvben szabadon szárnyalhat a mi fantáziánk is, ezért a könyvben az olvasó a „filmrendező”, a műértelmező, adaptáló, továbbgondoló befogadó. Inkább legyek szegény egy könyvekkel teli házikóban, mint könyvek nélkül éljek egy palotában. Mert aki nélkülözi az olvasás örömét, az talán nem is él igazán. Mondd meg, mit olvasol, és megmondom, ki vagy. Mert az ember személyiségét elárulja az, amit, amiket olvas. Aki csak olvas, de nem tudja, mit olvasott, nem nagyon különbözik az analfabétától.

A divatos könyvek gyakran talmi ideákat közvetítenek még akkor is, ha közismert szerző írta. A könyvben található önmagáért való, öncélúan ábrázolt történetnek nincs értéke, sem tartós hatása. Ilyenkor nem érezzük a benne megbúvó magvas gondolatokat. Az író és az olvasó egymásnak adják életerejüket, gondolataikat, érzel-meiket, fantáziájukat. Előfordul, hogy az író fantáziája szegényesebb, mint az olvasóé. Az olvasó azonosul és helyet cserél a szereplővel. Erre mondják, hogy „beleéli magát” a történetbe.

Az olvasott emberben magától a könyvtől nincs semmi eredeti, mindent, amit tud, a könyvekből tudja, ám ez maga a műveltség. A műveltség nagymértékben alakítja a lélek érzékenységét. A szenzibilis emberek minden adandó alkalmat megragadnak, hogy elmenekülhessenek a fantázia világába, ahol a hősök mindig győzedelmeskednek, szabadságot és reményt találnak a sorok között. A könyvekből tanuljuk meg a könyörületet, az empátiát, a kedvességet, a becsületet és a tisztességet. Morális korlátokat építünk, ezáltal válunk emberré, emberivé és igazán szabaddá. A könyv különös hatalom, amely világrészek és évszázadok kapuit nyitja tágra, de levezethet a lélek belső világába is. Az igazán jó könyv nem a könyvespolcon található, hanem az olvasólámpa mellett az asztalon vagy az éjjeliszekrényen, kézügyben. Az olvasás áthidalja az idő, a tér és az ismeretségi kör közötti szakadékot. Az olvasás az egyik leghatékonyabb formája a személyiségfejlesztésnek, ugyanakkor ambivalens, sőt „szizofrén” állapot, mert olvasás közben magadhoz beszélsz, vagy a szerzővel vitatkozol, és ebben a hatékony párbeszédben van alkalmad elgondolkozni az olvasottakon.

Ahhoz, hogy igazán jó könyvet írjon valaki (ha éppen nem ösztönös zseni), tapasztalt és olvasott, vagyis művelt embernek kell lennie, és jó, ha emellett emocionálisan érzékeny és empatikus. Egy jó történet olyan, mint egy különálló kis világ, a könyv pedig lehetővé teszi, hogy akkor léphessünk be az ajtaján, amikor csak kedvünk tartja. Ha egyszer átéljük, már soha, senki nem veheti el tőlünk. A szavak rövid időre szólnak, a könyv egy egész életre.

Talán tiltani kellene az olvasást ahhoz, hogy elterjedjen? Az írás-olvasás képességének romló szintje egyre kevésbé teszi lehetővé az új információk befogadását és az új tudás megszerzését, feldolgozását és gyarapítását. A kulturális értékek felismerésére való hajlandóság, a közművelődés színvonala egyre kevésbé alkalmas arra, hogy használható eszköze legyen az egyén fejlődésének. Az ismeretszerzés létszükséglet, újra és újra megjelenik a munkában és az élet más területein. De az információszerzés, az információ birtoklása önmagában nem elegendő. A műveletlenek, a funkcionális analfabéták nem képesek a józan ítéletre, nem képesek felmérni és megoldani problémáikat, így képtelenek megvalósítani bizonyos célokat, mert nem rendelkeznek azokkal a műveltségi tartalékokkal, amik lehetőséget adnak a továbblépésre. Az olvasás társadalmi célja, tudjuk, a közművelődés színvonalának fejlesztése és a kulturális értékek

adaptálása a köztudatba. Évtizedek óta csökken az olvasásra fordított idő, és nő a nehezen olvasók és funkcionális analfabéták száma. A közművelődés színvonalának fejlesztése, az ismeretek megszerzése és a kulturált szórakozás meghatározó eszköze minden bi- zonyal az olvasás marad. A kulturális értékek, normák közvetítése és az olvasásra való motiválás minden nemzedék számára a modern társadalmakban stratégiai jelentőséggel bír.

Az olvasóközpontú olvasásfejlesztés lényege az olvasásra való ösztönzés, mégpedig aktív könyvtárosi közreműködéssel, ami az olvasás megszerettetése mellett a felvilágosítás és tájékoztatás révén történik.

A könyvtárba látogatók nem csupán megismerhetik a könyvtárosok segítségével az olvasás által megnyíló lehetőségeket, de a jó könyvtáros lehetővé teszi az olvasók számára, hogy azok egymással is megoszthassák olvasmányélményeiket, tapasztalataikat. Az olvasás megszerettetésében fontos szerepet kapnak a család mel- lett az óvodák, az iskolák, a könyvtárak. A szülő, az óvónő, a tanár, a könyvtáros, közös erővel küzd a gyermek személyiségének fejlődéséért. A divat teremtette talmi ideák mentális tévutakra vihetik a fiatalokat, de a szépirodalom etikai normái egészséges értékrendet formálnak személyiségükben. Az olvasás és a tanulás révén olyan lehetőségek nyílnak meg előttük, amelyek egész életüket, életminőségüket jelentős mértékben befolyásolja. Felnőtt korban az olvasott ember elhelyezkedése sokkal egyszerűbb, mert könnyebben tud kom- munikálni és szocializálódni. Egészséges felnőtt csak egészséges gyerekből lesz; hasznos tagja a társadalomnak csak akkor lehet, ha felépíti saját kulturális értékrendjét.

Az olvasás társadalmilag hátrányos helyzetben komoly erőfeszítést jelent. Minden gyerek hátrányos helyzetű, aki nem tud együtt haladni hasonló korú társaival. Nem csak a szociális értelemben vett szegénység jelent hátrányos helyzetet, vannak személyiségük rendellenes fejlődése következtében hátrányosak is, mert aszociális szülők nevelik őket, akik ingerszegény környezetben élnek vagy szellemi életüket sivárság jellemzi. Ahhoz, hogy az olvasás mindennapi feladattá és szokássá váljon és tartalmas, igényes szórakozást nyújtson a társadalom minden tagja számára, meg kell teremtenünk az egyenlő esélyt a könyvtárhasználatban is. A hátrányos helyzetű emberek számára a könyvtáraink használata, a könyvtárak megközelíthetősége és a könyvtár ban való közlekedés és a tájékozódás komoly nehézségekbe ütközik. Ugyanakkor számos törekvésről tudunk az esélyegyenlőség megteremtésére. A nem látó emberek számára például a felolvasó szoftverek segítségével lehetőség nyílik az e-könyvek tartalmának megismerésére, illetve ma már számos hangos könyvhöz juthatnak. A hátrányos helyzetű gyermekek számára a könyvtár művelődési esélyeik, az életben való boldogulásuk, érvényesülésük nélkülözhetetlen eszköze.

Az olvasás a normális élet része, csak akkor adaptálódik az egyén életvitelébe, ha már a családban megkapja azt a mintát és indítást, ami természetes életszükségletként és nem kényszer-ként a szórakozás és a kikapcsolódás eszközevé emeli az olvasást. A szülő képes megszerettetni a gyermekkel a könyvet. Az együttes olvasás, a könyv tartalmának megbeszélése vagy családi programként a könyvtár meglátogatása elősegíti az olvasóvá válást. A könyvek tudatos kiválasztása, a helyes szelektálás fontos az igényes és esztétikus olvasáskultúra elterjesztéséhez. Ha otthon ellenőrizetlenül a tévé vagy a számítógép előtt felejtjük a gyereket, könnyen rabjává válik, elfásul, és elveszíti érdeklődését a való világ iránt. A részletekbe menően pontos digitális (virtuális) valóság elnyomja a fantáziát, amit a csak könyv képes igazán fejleszteni, mivel csak a szöveg tartalmát kapja belőle az olvasó, minden mást neki kell elképzelni, kiszínezni és értelmezni, főként a tanult minták révén. A gyermek fejlődésének előmozdítása az ismeretekkel és élményekkel való gazdagítása nagyrészt az olvasás révén valósítható meg.

Beszédképességének, szókészletének fejlesztése, az olvasás iránti érdeklődés felkeltése, életben tartása, fejlesztése a rendszeres olvasásra való rászoktatással és az iskolára való felkészítéssel vagy akár saját könyvtár létrehozásával a gyerek számára, motivációt, indítást jelenthet az egész életére. A szülői minták, a szülők olvasottsága, kulturális státusa vagy a család viszonyulása általában véve az olvasáshoz, meghatározó. A szülők kompetenciája az olvasóvá nevelésben nem lehet elégszer elmondani alapvetően fontos feladat.

Az olvasói szokások felméréseivel képet kaphatunk arról, miket, milyen témákat, milyen szerzőket olvasnak legszívesebben, vagy milyen céllal, esetleg hogyan illeszkedik életükbe az olvasás, milyen emóciókat vált ki belőlük az olvasás, örömteli vagy kényszer számukra ez a tevékenység. Ha a hasonló témákban olvasókat összehozzuk egy mással, akár író-olvasó találkozókon, olvasókörök szervezésével, ahol megoszthatják élményeiket és tapasztalataikat, esetleg ismereteiket, ezzel öröm telibbé és vonzóbbá tesszük számunkra az olvasást. Minden korosztályt más és más módon lehet megérinteni, megszólítani és megnyerni az olvasás örömeinek, mivel egyedi sajátosságaik, érdeklődési körük és speciális igényeik eltérőek. Olyan témákat kell keresni, ami leköti a gyereket, érdekli, talán még kutatni is kész érte. A könyvtáros figyelemfelkeltése és tájékoztatása, empátiája, emocionális érzékenysége és toleranciája pozitív hatást gyakorol a könyvtárlátogatóra, de helytelen magatartása esetleg örökre elkedvetlenítheti a látogatót, akár el is fordíthatja az olvasástól. A hagyományos olvasás kultuszának megőrzése és fenntartása sok erőfeszítést kíván a könyvtáros társadalomtól. Az olvasóvá nevelés gyermekkorban kezdődik, ezért a közkönyvtárak a világ szinte minden országában különös figyelmet fordítanak a család intézményére. A könyvtárosok önmagukban nem oldhatják meg az olvasóvá nevelés feladatait, de olvasóvá nevelés könyvtárak nélkül elképzelhetetlen. A könyvtárba érkező látogatóknak már a bejáratnál talán kozniuk kell a könyvtárosok ajánlásával, akár egy plazmatévé is lehet sugározni folyamatosan az információkat. Ezzel párhuzamosan a könyvtár weboldalán biztosítani kell az információhoz jutás feltételeit. A webes felületen, fórumokon lehetőséget kapnak az olvasók a véleményük és tapasztalataik megosztására. A könyvtárakban ki kell alakítani olyan tereket, zugokat, ahol beszélgethetnek egymással a hasonló érdeklődésű látogatók. A fiókkönyvtárakban a kirakatokba helyezett új könyvek figyelemfelkeltők, vonzzák a tekintetet, és talán behozzák a téma iránt érdeklődő kíváncsi embereket. Ugyanez a helyzet az asztalokon hagyott könyvekkel: amit valakik már elolvastak, az mások számára is érdeklődésre tarthat számot. Fontos lehet a frissen visszahozott könyveket egy helyen tartani, ahol a kíváncsi látogatók szabadon böngészhetnek köztük. A könyvtárak részvételével nyaranta olvasótáborokat, strandkönyvtárakat lehet szervezni, ahol a természettel harmóniában és a könyvek segítségével ismerkednek meg a gyerekek a környező világ összefüggéseivel, mégpedig vonzó módon játékos formában. A gyermekkönyvtárban családi hétvégéket tarthatunk, ahol szülő és gyerek együtt játszva és versengve mutathatja meg, hogy képes felkutatni a könyvek között az információt.

Az olvasás hatása az oktatásban nap mint nap tetten érhető. Az új ismeretek befogadása aktív olvasás nélkül elképzelhetetlen. A kritikus gondolkodást és a tájékozódást, a szókinccsfejlesztést és kifejezőképességet, lényegkiemelő készséget segíthetjük elő, ha az olvasást már gyermekkorban megszerettetjük. A gyermek majd felnőttként képessé válik asszociálni, szintetizálni és saját morális értékrendet alakítani ki az olvasott szépirodalmi művek alapján. A lexikális tudás révén az ismeretei megnövekednek, és ő maga egyre magabiztosabbá és határozottabbá válik. Ha megfelelően vetettük el az olvasás magvát, a gyerekek

szívesen búvárkodnak a könyvtárban, sokat segít az órákra való felkészülésben, a gyűjtőmunka révén folyamatosan gyarapodik ismeretük, a könyv- és könyvtárhasználat elsajátítása révén előnyre tesznek szert kevésbé érdeklődő társaival szemben. Gyorsan megjelenik a kritikus gondolkodás, illetve az együttes gondolkodás képessége azokban a gyerekekben, akik sokat olvasnak. Az olvasás révén képessé válnak az önálló ismeretgyűjtésre és a talált információk komplex feldolgozására. Sokszor nem is a probléma megfogalmazása, hanem a probléma helyes megközelítése a döntő, amely rendszerint az értő olvasáson alapul. Minél több könyvvel ismerkednek meg, annál több összefüggést vesznek észre, majd a siker révén még szorosabbá válik kapcsolatuk a könyvekkel és az olvasással. Akik már gyermekkorban kis kutatókká váltak, azok felfedezik az olvasás örömét, ráébrednek arra, hogy a tudás elmélyítéséhez sokat kell olvasni, ráadásul tudni kell az ismeretek sokaságából szelektálni, csak a fontos és lényeges információkat elraktározni. Azzal, hogy már gyermekkorban megtanulják az évek során a kritikus gondolkodást, megtanulnak korrekten vitatkozni, érvelni, azzal nemcsak a tudásuk, műveltségük gyarapodik, hanem magabiztosabbak is lesznek. Az olvasás ráébreszt az anyanyelv finomságaira, ráadásul – visszahatóan – felkeltheti az olvasás iránti vágyat. Egy sajátos szenvedély alakul ki, az információ és könyvéhség, ami jótékonyan hat az egyén fejlődésére, és akkor már régen nem a kényszer irányítja az olvasását.

Manapság, mondják, kevés az idő, ezért a gyors információszerzést, illetve a rövidebb olvasmányokat preferálják, az olvasók. Az olvasási intenzitás és elmélyültség csökkenése negatívan hat az olvasási kompetenciára, valamint a szövegértés színvonalára is. Olvasni gondolkodás nélkül értelmetlen dolog, gondolkodni olvasás révén szerzett ismeretek nélkül szinte lehetetlen. Az az ember, aki nem olvas könyvet, alig különbözik attól, aki nem tud olvasni...

Az esélyegyenlőség biztosításának leghatékonyabb eszközei a könyvtárak. Megkülönböztetett figyelmet kell kapniuk azoknak a hátrányos helyzetű könyvtárhasználóknak, akik nem tudják azonos feltételekkel használni a könyvtárak szolgáltatásait. Biztató, hogy a könyvtárakban komolyan gondolják a fogyatékos emberek esélyegyenlőségének megteremtését és az akadálymentességet, olyan feltételeket alakítanak ki az élet minden területén, amelyek elősegítik, hogy a hátrányos helyzetű emberek is élhessenek azokkal az emberi jogokkal, amelyek éppúgy megilletik őket, mint a társadalom bármely tagját. Joggal remélhető, hogy a hosszú és eredményes múltira visszatekintő hazai esélyegyenlőségi koncepció új lendületet kaphat az informatika robbanásszerű fejlődése révén.

A hátrányos helyzet kialakulását a testi, érzékszervi, mozgásszervi hiányosságok mellett a szociális és mentális problémák is előidézhetik. Ide kell sorolnunk a tanulási nehézséggel küszködőket, szellemi vagy pszichés eredetűeket, éppúgy, mint a deviáns viselkedésüket vagy a lobbanékony idegrendszerű látogatókat, a társadalom periferiájára sodródott embereket, gondolok itt a hajléktalanokra, munkanélküliekre, idősekre vagy etnikumokra és a bevándorlóokra, akik nyelvismeret hiánya miatt hátrányos helyzetbe kerülnek. Míg a mentális problémákat empátiával, emocionális érzékenységgel és toleranciával kompenzálhatjuk, addig a szervi bajok esetén az eszközök és a környezet átalakítása révén tudjuk biztosítani az egyenlő esélyt.

Milyen átalakításokkal tudjuk a megfelelő életminőséget biztosítani a könyvtárba látogató hátrányos helyzetű emberek számára?

A kerekesszékek közlekedéséhez az épületbe való bejutáshoz feltétlenül szükséges rámpa kialakítása védőkorláttal, vagy olyan korlátlift, illetve az emelőlap, amit önállóan is képes használni a sérült.

Nem elhanyagolható problémát jelent a fogyatékkal élők és idősek számára a szintkülönbségek leküzdései. A mozgásban való fogyatékoság lehet egészen enyhe fokú is, akkor is befolyásolja az életminőséget, ha némi változtatást eszközölünk, például a küszöböket el lehet távolítani, vagy a közlekedési útvonalat fel lehet festeni, nem ajánlatos szőnyeget elhelyezni vagy bármilyen tárgyat a közlekedési útvonalon, célszerű fotocellás ajtókat beépíteni. A padló és a falak szinkontrasztja biztonságérzetet jelent a gyengélátóknak, mint ahogy a megfelelő világítás megválasztása is. A közönségszolgálatára beállított pultok asztalok, székek, az ergonómia megtervezése segíti a komfortérzetet. A polcok magasságát célszerű úgy tervezni, hogy azokat kerekesszékekkel közlekedők is elérhessék. Egyszerű jól olvasható feliratokkal ellátott polcok segíthetik a tájékozódást. A menekülési útvonalak jelölését a gyengélátók igényeihez kell igazítani. Az akadálymentes weblapokon való tájékoztatás és a bejáratnál elhelyezett hangos tájékoztató táblák, a lift ajtaján braille írással feltüntetett hívógomb vagy a liftben az emeletet jelölő braille jelölések komoly segítséget jelentenek az önálló közlekedésben. Célszerű a bejáratnál elhelyezni egy kivetítőt, amin összefoglalhatjuk a könyvtári szolgáltatásokat. Fontos lehet az egészséges emberek tájékoztatása is arról, hogy ők hogyan tudják segíteni embertársaikat. A könyvtárak berendezésének funkcionális kialakítása révén megkönnyíthetjük a használatot. A polcok, tároló szekrények, rakodófelületek elhelyezésénél az legyen a legfontosabb szempont, hogy könnyen elérhetőek legyenek és a polcok között kényelmesen lehessen kerekesszékekkel is közlekedni. A mellékhelyiségek a könyvtárak legkényesebb területei, hiszen ezeket a legnagyobb körültekintéssel kell kialakítani. A korlátok kapaszkodók elhelyezése a szociális helyiségekben, liftekben, közlekedőknél létfontosságú, célszerű mindkét oldalon kapaszkodókat felszerelni ezeken a helyeken.

A számítógépek használatát megkönnyíthetjük felolvasó szoftverek segítségével, speciális egyéni igényekhez igazodó eszközökkel, nagyítókkal, lapozó készülékekkel, fejhallgatókkal, discman-ek használatával, érintőképernyővel, braille billentyűzettel, braille nyomtatóval (a hagyományos szövegeket braille karakterre lehet transzliterálással alakítani, ezáltal nyomtathatóvá válik a dokumentum). A szövegfelismerő és felolvasó szoftverek segítségével hangoskönyveket tudunk készíteni. Speciális billentyű és egér használatával, valamint billentyűkombinációk segítségével is megkönnyíthetjük a látogatók munkáját. Azoknak az olvasni vágyó idősebbeknek házhöz szállíthatók a könyvek, akik nem tudnak bejönni a könyvtárba. A digitális írástudást a nyugdíjastársadalomnak is biztosítani kell, akár ingyenes oktatás révén is. Az e-könyvek előretörésével megjelentek az e-könyvtárak, ami újabb lehetőséget nyitott az otthonukba kényszerült emberek számára, hiszen az internet segítségével otthonunkból tudunk böngészni és felolvasatni az általunk kiválasztott könyvet a számítógép segítségével. A technikai eszközök megjelentek, de csak képzett könyvtárosok tudják kiaknázni a bennük rejlő lehetőséget, ezért fontos a könyvtáros személye. Minden ember másképpen fogalmazza meg elvárásait, attól függően, milyen elképzelése van a könyvtárról, illetve a könyvtáros személyéről. A tradicionális kulturális értékek helyébe lépett a felgyorsult világ által konstruált új, sajátos értékrend, de a könyvtárakban a megszokott kötelességtudatot és a figyelmességet keresik ma is az olvasók. Az általánosan elvárt könyvtárosi erények meghatározása tehát nem egyszerű feladat.

A huszonegyedik század könyvtárosa konzervatív, mert védi és őrzi az utókor számára a múlt kincseit; ugyanakkor liberális, nyitott, mert a kor vívmányait használja a szolgáltatás színvonalának emelésére. A könyvtáros olyan összetett személyiség, aki információtechnikai ismeretekkel bír, ugyanakkor a

Szabó László István

---

hagyományos klasszikus műveltséggel is rendelkezik. Ez persze nem azt jelenti, hogy aki nem polihisztor, az nem lehet jó könyvtáros. Egy kis odafigyeléssel, egy kis kedvességgel, egy kis tisztelettel, egy kis udvariassággal, az apró hiányosságokat észre sem vesszük, mi olvasók. Az a könyvtári dolgozó, aki nem képes szolgálni, kiszolgálni az olvasót, sohasem lesz hivatástudattal rendelkező szakember, csak egy abderita machiavellista waste people. Az organikus műveltséggel bíró könyvtáros teheti igazán jobbra a szellemi és erkölcsi műveltsége által a világot.

Hogyan segíthetünk többet az olvasónak? - Az olvasó tekintete gyakran elárulja, hogy segítségre szorul. A bizonytalan közlekedés a polcok között, az elgondolkodó, tanácstalan tekintet, gesztusok, mimikák, testbeszéd, sok-sok apró jel, amelynek felismerésére nyitottnak kell lennie a könyvtárosnak. Milyen képességekkel kell rendelkezni ahhoz, hogy felismerjük ezeket az apró, néha jelentéktelen jeleket? Az állandó figyelem és kontroll, ami diszkrét és nem tolokodó, a szemkontaktus segít ezeknek a segélykéréseknek a felismerésében. A segítő szándék pusztán léte is pozitív hatással van az olvasóra, attól függetlenül, hogy eredményes-e vagy sem.

De akkor milyen is a jó könyvtáros? - Feltétlenül szolidáris azzal a személlyel, aki belép a könyvtárába; állhatosság jellemzi és kitartás a feladat megoldása során. Kellően empatikus és toleráns, humánus és emocionálisan érzékeny, jól tájékozott és felkészült, ugyanakkor konstruktív és kooperatív. Ezek olyan ideák, amelyek évszázadok óta jelen vannak a tradicionális társadalmakban. Természetesen nagyon fontos a közvetítés módja és technikájának ismerete, biztonságos kezelése. A jó kapcsolatteremtő képesség és a jó kommunikáció sokat segíthet az olvasó megértésében. Nagy hangsúlyt kell kapnia a belső kontrollnak, a tudatosságnak és nem utolsó sorban az önuralomnak. Ha a viselkedésünk és a testbeszédünk ellentmondásba kerül, az megingathatja bizalmat. Ezért fontos az őszinteség és a jóakarát, mert ha barátságos az olvasókkal, kitartó és állhatatos a felmerülő akadályok leküzdésében, és persze a becsületesség jellemzi minden cselekedetét (nem csak a könyvtárban), könnyen elnyerheti az olvasó bizalmát és megbecsülését. Az egyenlő bánásmóddal és ha tisztességesen bánik mindenkiel, kortól nemtől és hovatartozástól függetlenül, és indulatmentesség jellemzi minden megnyilvánulását, tehát nem lehet kihozni a sodrából, a feladat megoldása terén rugalmasság jellemzi, akkor sokat tett azért, hogy az olvasók elfogadják személyét.

Aki képes stresszhelyzetekben is higgadtan gondolkodni és cselekedni, annak nyert ügye van. A jó könyvtáros rendelkezik megfelelő belső kontrollal, amit vagy a családi mintákból hozott magával vagy később tanult meg. Ismeri képességeit és gyengéit. Tisztában van korlátaival és lehetőségeivel. Kialakít egy olyan kommunikációs stratégiát, aminek segítségével az olvasó partnernek tekintheti a probléma megoldásában. Felvállalja cselekedeteinek ódiáját. Szerényen véleményt nyilváníthat, ha igényt tart rá az olvasó, de csak akkor és úgy, ha azzal nem sérti mások érzéseit, érdekeit. Nem erőltethetjük rá az olvasóra saját akaratainkat, de ajánlásainkkal segíthetjük a bizonytalan olvasót a helyes döntés meghozatalában. A jó könyvtáros figyelmet szentel az olvasónak, meghallgatja kívánságait és tiszteletben tartja érzéseit. Előítéletektől mentesen törekszik megérteni az olvasó elgondolását. Igyekszik a lehető legerőteljesebben megfogalmazni kérdéseit és válaszait.

„... őszintén az ő szintjén...” - Erős benne a társadalmi felelősségérzet. A könyvtáros öltözködése, modora, megjelenése, egész személyisége visszafogott és konzervatív benyomást kell hogy sugalljon az olvasó számára. Ne legyen túl alázatos, de ne legyen hivalkodó sem. Az arany középut megtalálása persze nehéz feladat, de a könyvtárosok segíthetnek egymásnak abban, hogy őszintén felhívják a figyelmét a kollégának arra, hogy ez a rövidnadrág ide nem illik, ez a blúz túl kihívó, a festett hosszú műköröm és az óriási szempillák visszatetszést keltenek az olvasókban.

Az igény felkeltése és felismertetése az első lépés a megismerés felé, ezért optimizmust pozitív szemléletet és reményt kell sugallnia a könyvtáros minden megnyilvánulásának. Az értékközpontúság és az eredményesség alapja a helyes munkamorál, a kapcsolatteremtő képesség és az udvariasság. Az önzetlen és kedves könyvtáros megbízhatósága bizalmat ébreszt az olvasóban, aki szívesen tér vissza és keresi újra azt az embert, aki azelőtt olyan kedvesen segített neki. Az olvasók multikulturális sokfélesége miatt minden olvasót másképpen kell megközelíteni, más módon lehet megnyerni a bizalmát, más módon lehet vele szót érteni. A személyiségjegyek és az alkati különbségek figyelembevételével a helyes taktika kiválasztásával mindenkivel lehet kommunikálni, csak meg kell találni az utat az együttműködésre. Reprezentatív felmérések igazolják, hogy nem a tökéletes és eszményi helyzetben élők teszik ki a könyvtárba látogatók jelentős részét, hanem a rászoruló, akik valamilyen hátrányt szeretnének leküzdeni, és a könyvtárosban (is) látják a reményt és a lehetőséget. Ezt a reményt bizalomná kell erősíteni, és a szolgáltatás színvonalának legjobb kihasználásával segíteni.

Ha egy könyvtáros túl hosszú időt tölt el ügyfélszolgálatban, öt-tíz év után megvan az esélye arra, hogy elfásul vagy kiég, és nem képes azt az ügyfélközpontú figyelmességet nyújtani, amit az olvasó joggal elvár. Ezt megelőzendő célszerű a könyvtárosokat az ügyfélszolgálaton cserélni, a belefáradt kollégákat belső - például feldolgozó - munkára beosztani, ami elősegíti a regenerálódását és feltöltődését, hogy később újult erővel legyen képes ismét az ügyfelekkel bänni. A verbális kommunikáció során az olvasó megerősítése és a megértő hozzáállás elősegíti a toleráns viselkedést. Lehetőség szerint kerülni kell a „nem”, a „nincs” szó használatát és minden negatív töltésű kifejezést. Az olvasó által elhangzottak elfogadása, elismerése és megerősítése, esetleg megdicsérese, mind-mind ennek a kapcsolatnak az elmélyítését szolgálja. Minden olvasóval el kell beszélgetni, ami lehet, hogy csupán néhány banális mondat, de ez a gesztus segít lebontani az olvasó és a könyvtáros közötti falat, amit két idegen ember találkozása emel.

A jó könyvtáros kondíciói között jelentős helyet kap a tapintat és a diszkréció. Az olvasó érdeklődési köre, vagy az, hogy milyen téma foglalkoztatja, miket olvas, az intim szférája része, ne akarjunk megtudni olyan dolgokat, amiket az olvasó magától nem óhajt megosztani velünk. Nincsenek problémás olvasók, csak nem megfelelő kommunikáció. Soha ne feledjük, hogy a könyvtár az olvasóért van és nem a könyvtárosért...

A kultúra templomai a könyvtárak, számtalan kincset rejtnek, aminek védelme minden jóérezsű ember kötelessége. A könyvtár dolgozói nem csak a jelennek az utókornak is digitalizálnak. A digitalizálás az informatika egy olyan szegmense, ami újabb dimenziót nyitott meg a könyvtárak számára, hogy megvédhessék az utókor számára a felbecsülhetetlen eszmei értékű dokumentumokat. Az óriási információrobbanás miatt permanens paradigmaváltások tarkítják az életünket, nehéz követni és

megfelelni a XXI. század igényeinek és kihívásainak. A közművelődési intézményekben, könyvtárakban, levéltárakban, múzeumokban sok sok ember munkálkodik azon, hogy megmentse az idő vasfoga által sérült kulturális értékeket. A digitalizálást megelőzi a rendelkezésre álló gyűjtemény alapos vizsgálata, majd ezt követi az elérendő célok kitűzése, majd a digitalizálásra kerülő dokumentumok kiválasztása, ahol komoly figyelmet kell szentelnünk a szerzői jogoknak, mert a digitalizálandó anyag szerzői jogi státusza nem tisztázott, az kellemetlenségeket okozhat. A kiválasztott dokumentum lehet szöveg, hang, kép, film, dia, transzparens, térkép, rajz, hírlap. Célunk az állományvédelem, ami az eredeti dokumentum védelmét, helyettesítését, őrzését, esetleg megosztását hivatott szolgálni, ami azt eredményezi, hogy egyszerre több olvasó fér hozzá a dokumentumhoz. Adatbázisba rendezve és tárgyszavas katalógussal kereshetővé tehető a digitalizált anyag. Gyakran sérülékeny a forrásdokumentum, így különösen figyelni kell arra, hogy ne keletkezzen kár benne a digitalizálás során. Ha a dokumentum nehezen nyitható, használjunk könyvbölcst, és állványt a fényképezőgép rögzítésére, ezzel is védhetjük a forrásdokumentum épségét. A megfelelő know how és a megfelelő infrastruktúra a siker kulcsa. Fontos szempont a forrásdokumentum megfelelő megvilágítása, hiszen ez nagyban befolyásolja a végtermék minőségét. A digitalizált gyűjtemény megőrzése érdekében a megfelelő adathordozó alkalmazása mellett a biztonsági másolat elkészítése is fontos feladat. A digitális adathordozók karcolódnak, ezért célszerű 2-3 évente újra biztonsági másolatot készíteni róla függetlenül attól, hogy mennyit volt használva. A hozzá tartozó metaadatokat is célszerű újra másoltatni. A digitalizáláshoz használt szoftverek kiválasztása nagyban hozzájárul a biztonságos és gyors munkavégzéshez. A digitalizált dokumentum nevét, azonosítóját minden esetben rögzíteni kell, hogy majd a feldolgozás során a mesteranyag alapján egyértelműen azonosítható legyen. A digitalizálás során fontos az intézmények munkájának összehangolása, a párhuzamos digitalizálás elkerülése miatt. Másfél évtizede kezdődött el könyvtárunkban a digitális gyűjtemény létrehozása. Több tízezer dokumentumot digitalizáltunk ez idő alatt, köztük bakelitlemezeket, állóképeket, mozgóképeket, könyveket, folyóiratokat, kéziratokat, hagyatékok, időszaki kiadványokat, kis-nyomtatványokat, hanganyagokat, DVD-ket, diafilmeket régi szupernyolcas filmeket, magnókazettákat, mikrofilmet, megörökítve és megmentve az utókor számára a pótolhatatlan helyismereti kincseket. A legféltettebb régi helytörténeti könyvet digitalizáltunk és töltöttünk fel a Magyar Nemzeti Digitális Archívumba és tettünk ezáltal közkinccsé, ezzel is reprezentálva könyvtárunk kulturális értékeit. Emellett a Nyíregyházi Televízió 1200 videoanyagát sikerült megmenteni digitális formában, valamint többszáz könyvet, tanulmányt, helytörténeti dokumentumot digitalizáltunk. Több tízezerre tehető azoknak a helyi témával foglalkozó cikkeknek a száma, amit adatbázisba rendeztünk (JADOX) és hozzáférhetővé tettünk az interneten. Felbecsülhetetlen értéket képvisel a feldolgozott Kelet-Magyarország, amit szerencsére már digitális formában kap meg a könyvtár. Ezek a dokumentumok nem csak a helyismeret számára értékesek, de az egyetemes kultúra pótolhatatlan gyakran egyetlen példányai. Óriási kihívás és nehéz embert próbáló feladat a digitalizálás, rengeteg háttérmunkával, sajtófigyelés, katalógizálás, rekordok létrehozása, tárgyszavazás, ami nem túl látványos viszont annál időigényesebb, nem is beszélve a szerkesztésekről, konverziókról, egyéb informatikai utómunkákról. A megfelelő környezet kialakítása a szükséges hardverek és szoftverek beszerzése fontos és előre tervezhető költség. A megfelelő szkennerek, a videokártya és az alaplap utasításkészlete, az operációsrendszer és az ahhoz igazodó felhasználói programok rossz kiválasztása megkeserítheti az életünket. A feldolgozás során se feledkezzünk el az állományvédelemről és a

fényviszonyok és a páratartalom optimális megválasztásával óvjuk meg a régi dokumentumokat a további állapotromlástól. Ha a szkennelés sok időt vesz igénybe, érdemes megfontolni hálózaton működő OCR programcsomag beszerzését. Az optikai karakterfelismerők hibáinak javítási munkái sok ráfordított időt és energiát követel. Sérülékeny, nagy értékű dokumentum mozgatása helyett, inkább a digitalizáló eszközök helyszínre szállítását választjuk. Azért dolgozunk, mert olyan társadalmat szeretnénk, ahol minden könyvtár látogató egyenlő eséllyel és méltósággal tudja érvényesíteni emberi jogait.

Az első győzelem

Szonja nagy levegőt vett, amikor belépett az osztályterembe. Alig mert a helyére ülni és megmozdulni, annyira meglepődött a hír hallatán, amit a folyosón hallott a könyvtáros tanárnőtől.

- Első lettél! – hallotta a mondatot, de még mindig nem értette pontosan, ezért szünetben odasündörgött hozzá, és megkérdezte:

- Erzsike néni, mit jelent az, hogy első lettem?

- Szonja, ez azt jelenti, hogy te irtad a legjobb verset a megyében, érted?

- De ugye, a tanár néni nem volt ott, amikor ezt eldöntötték?

- Nem, nem, persze, hogy nem! Hozzáértő zsűri bírálta el a versedet, és úgy látták, neked sikerült a legjobban. Nagyon sok más diák is indult, de te lettél az első. Gratulálok! – mosolygott a tanárnő.

Szonja fátyolos, jellegzetesen távolba néző pillantása kissé éberebb lett, és boldogan kiviharzott a könyvtárból.

Erzsike mindvégig követte a tekintetével. Szinte első naptól figyelte a kislány beilleszkedését, hozzá is el-eljutottak a róla szóló mendemondák, látta a kislány magányát, kirekesztettségét. Tulajdonképpen eddig semmi sem sikerült neki itt, ezen az egy versen kívül. Nehézkes felfogása, lassúsága, s az a tény, hogy nem valami könnyen teremt kapcsolatot másokkal, megakadályozta beépülését a közösségbe. Nem is sikerült. Alsóbb évfolyamos korában még műsorokban sem szerepelhetett. – Szonja erre alkalmatlan – mondta a tanítónő szomorúan az apukájának. Óra végén mindig utolsóként pakolgatott a teremben, és a háta mögött mindig csúfolták, kinevették osztálytársai különössége, furcsaságai miatt. Most is nehezen értette meg azt, amit a könyvtáros kért.

- Akkor, kettőkor találkozunk! – kiáltotta utána Erzsike, de a kislány értetlenül visszafordult.

- Én nem ismerem az órát, tessék beállítani a telefonomon, hogy emlékeztessen!

Miközben az emlékeztető idejét állították a készüléken, büszkén mutatta a gondosan elmentett verseket: - Tetszik látni? – kérdezte bátortalanul. – Ezeket is én írtam.

A tanárnő csodálkozva olvasta végig a többi verset is, amiben gyönyörű képek rejtőztek, hosszú, kissé zilált sorokban, szinte szétfolyt bennük a tér és az idő.

- Szóval így látja a világot – gondolta, s rögtön eszébe jutott az ide-oda pásztázó, kissé merev szempár, amivel képtelenség szemkontaktust teremteni.

Erzsike még aznap megemlítette Editnek, az iskolapszichológusnak az esetet, aki készségesen elmagyarázta:

- Az ilyen gyerekeknek tizennégy óra, nulla, nulla percet kell mondani, csak így értik meg az időt.

Szonja kissé lehorgasztott fejjel, lassan pakolgatott a teremben, amikor Erzsike benyitott hozzá.

- Szonja! Tizennégy óra, nulla, nulla-kor találkozunk, rendben?

- Rendben – suttogta a lány, és alaposan megpakolt táskájával lassan a többiek után indult.

Kicsit ferdén húzta a vállát, leszegette a fejét, látszott, hogy csak egy kérdés foglalkoztatja: Igaz lehet ez? Tényleg első lettem?

Vajdics Krisztina

Másnap, amikor belépett a könyvtárba, már a szöveggel teleirt papírt is a kezében lobogtatta.

- Meghoztam a verset, tanárnő, olvashatom? – kérdezte, s mivel Erzsike mosolyogva bölintott, már kezdte is.

Miután zengő hangon elhadarta a verset, mélyen meghajolt, egészen a cipőjét súrolta hosszú, szép, barna haja.

- Nem kell ilyen mélyen meghajolni, Szonja, de nagyon ügyes voltál, csak kicsit lassabban mondd, kérlek! – kérte a tanárnő, s újra intett a lánynak.

- No, akkor kezdheted!

Szonja megismételte a verset, kicsit lassabban, nem hajolt meg a végén, csak biccentett kicsit.

- Jó lesz, tanár néni?

- Jó, így már nagyon jó! Akkor holnap, a díjkiosztó előtt találkozunk!

- Rendben – suttogta Szonja, majd vékonyka derekát kicsit meghajlítva, hosszú haját hátralibbentve odalépett a tanárnőhöz.

- Erzsike néni, annyira sajnálom, hogy néhány gyerek nem fogad szót tanár néninek!

Közelebb lépett, és megsimogatta a tanárnő karját. Erzsike kicsit töprengett, hiszen tudta, az ilyen gyerekeknél nem mindig szül jó reakciót az érintés, mégis, kissé tétovázva, de ő is megsimította a lány hosszú haját.

- Ne is törődj vele, kicsim, az élet ilyen, mindenhol vannak jobb és rosszabb gyerekek. Téged nem szoktak megbántani? – kérdezte még.

- Nem – mondta Szonja, majd kicsit szédült tekintettel kihátrált a könyvtárszobából.

Másnap, az eredményhirdetésen a kislány gyönyörűen, tagoltan szavalta el a verset, szinte otffelejtette magát a szinpadon, csak úgy falta a tapsot. Amikor visszasétált a közönség közé, Erzsike elkapta a lányok irigykedő s a fiúk meglepődött tekintetét. A díjat egy országosan híres költő adta át, aki kedvesen, elismerő mosollyal a szemében rázott kezét vele. A díjátadó végén még egy gyors interjú is készült a győztesrel. Szonja úgy tündökölt, mint egy sztár. Még az újság is megírta a győzelmet!

A gyermek boldogan mutatta a cikket a könyvtárosnak, majd így szólt: – Tetszik látni, tanár néni? Nem bántanak, tapsolnak! Látszik a képen!

Erzsike megcsodálta a képet, majd csak annyit mondott: – Leányom, ezek után már soha ne hagyj abba az írást!

- Megigérem! – súgta ő, és ragyogóan kék, merev szemeivel a távolba nézett. – Erzsike néni, most már tudom, mi leszek!

- No, hadd halljam!

- Költőné – súgta határozottan, és kiegyenesített derékkal, felemelt fejjel, kecsesen kilépdelt a könyvtárból.

Magamról...

1966. március 14-én Miskolcon születtem. Gyermekéveimet Debrecenben töltöttem. A debreceni Tóth Árpád Gimnáziumban érettségiztem, majd a nyíregyházi Tanárképző Főiskola magyar-történelem szakos hallgatója lettem. Az írás szenvedélye vezetett a nyíregyházi Krúdy Gyula Újságíró Akadémiára, ahol újságírást tanultam. A helyi napilapokban jelentek meg első tárcáim, portréim, interjúim. 2008 karácsonyára jelent meg Neked írtam című verseskötetem, mely 42 verset tartalmaz. 2008-ban részt vettem a Magyar Író Akadémia írói kurzusán. 2012-ben főszerkesztője, lektora lettem az Élő Költők Könyvklub kortárs irodalmi portálnak. Ebben az évben jelent meg Szökőangyal című novelláskötetem, második verseskötetem Szó születik címmel 2013 karácsonyára készült el. Jelenleg a Héttorony Irodalmi Magazinban és az Élő Költők Könyvklubban publikálok, készülöben van Párbeszéd című prózai és A repülő elefánt című verseskötetem. Az írás számomra levegővétel.

A sors útjai

Nincs véletlen, mindennek oka van. Sorsunk meg van írva egy olyan könyvben, melynek több milliárd lapján, több milliárd során és végtelen számú betűin minden Földön létező élőlény életének minden egyes pillanata papírra van vetve.

De „elmondok” most egy titkot, mely titok már néhány ember birtokában van. Változtathatsz a sorsodon! És a könyv, mely sorsunkról szól, átíródik és úgy folytatódik, ahogy Te akarod.

Lehetsz bármi, ami csak lenni szeretnél. Élhetsz bárhol, ahol csak élni szeretnél. Boldognak lenni nem nehéz, de az oda vezető út akadályokkal tarkított, melyeket újra és újra le kell küzdened. De minden lehetséges, ha tényleg, teljes szívedből akarod!

Hat nő - hat különböző út és sors... Annyira mások a mindennapjaik, az életük és sorsuk eddigi útja, hogy szinte lehetetlennek tűnik, hogy valaha ezek az utak egymáshoz közelítsenek és érjenek. De ne szaladjunk ennyire előre... Most egy olyan történetet írok le, mely elolvasása után nem leszel többé hitetlen. Elhiszed, hogy igenis vannak csodák. Elhiszed, hogy minden lehetséges, és hogy az álmaid megvalósulása nincs is olyan messze, mint amennyire eddig gondoltad.

Békési Mária, egy magyarországi, gyönyörű környezetben fekvő kistaluban, Parászasváron él a férjével. Korábban sosem gondolta volna, hogy sikerül letelepednie ezen a csodálatos helyen, melyet szemet gyönyörködtető hegyek és erdők vesznek körül.

Mária híres táncosnőként már sok helyen megfordult, de sehol sem talált olyan nyugalomra, mint ezen a helyen. Az utóbbi időben azonban mintha magába fordult volna és ezt a családtagjai is észrevették. Valahogy nem volt kedve semmihez, nem volt boldog, pedig mindene megvolt. Mindene megvolt, de a gyerekei már felnőttek, és a tánc is nagyon hiányzott neki. Tudta, hogy már nem fiatal, de félt az öregedéstől. Félt, hogy mindennek vége, és hogy nem tett meg mindent ebben az életben. Nem akarta úgy elhagyni a földi életet, hogy nem valósította meg minden álmát. És ez egyre jobban felemésztette, de nem akart még mélyebbre süllyedni. Erős asszony volt, nem akarta boldogtalanságát és reményvesztettségét párjára és családtagjaira ráragasztani.

- Mi az anyus? Min töröd a fejed? - Mária férje, Ferenc zökkenetesen ki párját a gondolatmenetéből, miközben a verandán ültek egy finom ebéd után.

- Nincs semmi apus... Csak elfáradtam egy kicsit. - és az asszony egy mosolyt küldött férje felé.

Ferenc ekkor egy borítékot nyújtott át párjának. Mária meglepődve vette el a borítékot, nem tudta mire vélni ezt az egészet. Ránézett férjére, aki mosolyogva biztatta, hogy nyissa ki a borítékot. Amikor Mária kinyitotta, nem akart hinni a szemének. Két repülőjegy Bora Borára...

Húvös reggel ébresztette fel éjszakai álmából az ausztriai, Kelet-Tirolban fekvő Lavant falut. A falu felett magasodó Dolomitok lélegzetelállító hegygerincét lassan vették birtokukba a felkelő nap első sugarai.

Madlen Berger ismét korán kelt. Már hosszú ideje nem tud normálisan aludni. Sajnos, volt rá oka. Egy szörnyű tragédia és egy hatalmas csalódás árnyékolja be mindennapjait.

Madlen soha nem értette, hogy miért a jó emberekkel történnek meg a rossz dolgok. Sokat gondolkozik

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

---

azon, hogy mit rontott el, mit kellett volna másképp tennie, de mindig arra jutott, hogy a megtörtént dolgokat hátra kell hagynia, mert ha örökre a múltban fog ragadni, annak beláthatatlan következményei lesznek. Madlen már csak magára akart gondolni és mától ezt is fogja tenni. Meg fogja valósítani mindazt, amit eddig elhanyagolt. Élni akart, hiszen még oly fiatal. Boldog akart lenni végre...

És bár a világ egyik legcsodásabb helyén és egy gyönyörű tanyán él, most máshova vágyott. Nem akart mást, csak egy időre itt akarta hagyni ezt a helyet és környezetét, ami az utóbbi időkben oly sok szomorúság helyszíne volt. De most vége... Egy időre...

Madlen bement a házba, majd egy bögre forró kávéval és egy utazási lappal lépett ki az udvarra.

- Nos... Lássuk, hol is fogom megtalálni a lelki békémet és a boldogságomat. - és Madlen becsukta a szemét, majd kinyitotta az újságot egy helyen és rábökött mutatójával a lapra. Mikor felnézett, mosolyogva csak ennyit mondott - Bora Bora, ez csodás!

A velencei Szent Márk téren álló Campanile harangtorony vidám harangjátékával keltette a mindig korábban kelő Jolie Bianchit. Jolie felült az ágyán, de nem akart még felkelni. Pedig millió dolgot akart azon a napon elintézni, de most valahogy nem volt kedve semmihez, csak aludni akart. El akart bújni a világ elől, nem akart tudomást venni senkiről és semmiről.

A pihenés azonban nem tartott sokáig, ugyanis a teret, és az utcákat ellepték a turisták, valamint a portékákat áruló hangos olaszok.

- Te Francesco, nem lehetne egy kicsit halkabban?? - kiáltott ki Jolie a szobája ablakából.

- De rosszul kelt fel valaki. - és a férfi csak nevetett Jolie kirohanásán. - És megmondanád, hogy hogyan adjam el így a portékámat?... Tudod mit, csukd be az ablakodat és máris csend lesz.

- Kösz szépen!...

Jolie ezek után már nem tudott visszaaludni, így a reggeli után nekiállt kitakarítani a szekrényét. A takarítás közben egy téglalap alakú doboz akadt a kezébe, melyet még egy hónappal ezelőtt a barátaitól kapott születésnapjára. Már nem is emlékezett, hogy mi volt benne. Mikor kinyitotta, egy repülőjegyet talált benne Bora Borára.

A kölni egyetem udvara az előadások befejezte után megtelt diákokkal, akik lelkesen mesélték egymásnak az aznap velük történeteket. Haley Baier sem tett másképp. Rengeteg új élménnyel gazdagodott a mai nap során és boldogan mesélte a többieknek, hogy mivel ő lett a legjobb tanuló ebben az évben történelem szakon, ösztöndíjat kapott.

Haley büszke volt magára és nagyon örült annak, hogy sikerült véghezvinnie azt, amit eltervezett, annak ellenére, hogy sokan nem bíztak benne, hiszen lassan már a negyedik x-et fogja átlépni. De sikerült... És ez most nagyon kellett neki. Kellott neki, hogy újra az legyen, aki volt és hogy újra higgyen magában.

Haley korábbi élete nem olyan volt, mint amilyenek eltervezte. Boldog életet szeretett volna. Korán megtalálta a szerelmet, mely szerelmet hamar el is vett tőle az élet. Ezek után nem kereste a másik nem társaságát, inkább a tanulásba vetette magát és csak magával foglalkozott.

Ahogy sétált hazafelé a házukhoz, melyben édesanyjával él együtt, magába szívta a nyár eleji levegőt, ami még nem volt olyan perzselő. Inkább simogatón meleg.

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

Mikor Haley belépett házuk ajtaján, édesanyja már várta. Az ebédlő asztala szépen megterítve. Középen Haley kedvenc ételei, egy torta, és egy szépen becsomagolt dobozka foglalt helyet. Haley szóhoz sem jutott, csak könnyes szemmel megölelte édesanyját, majd kibontotta a neki szánt dobozt. A benne lévő repülőjegy mellett egy prospektus volt ezzel a címmel: Üdvözljük Bora Borán!

A párizsi Eiffel-torony éjszakai kivilágításban volt a legszebb. Vagyis Jennifer Bellefleur szerint nincs is ennél szebb az egész világon. Mióta Párizsban él, mindig is a kedvenc helye volt eme város jelképe. De ennek megvan az oka. Itt talált rá a szerelem már lassan két éve... És bár most olyan szakaszba ért a szerelmük, ami nem a legjobb része a kapcsolatuknak, mégis ide hozta a szíve.

Sosem volt könnyű eset a szerelem Jennifer és párja, Nathan részére sem. Sok mindenben mentek keresztül, míg egymásra találtak. Nem volt szerelem első látásra, mivel mindketten féltek a csalódástól, de az idő bebizonyította, hogy ők egymásnak vannak teremtve.

Az utóbbi időben azonban egyre gyakoribbá váltak köztük a veszekedések, és ez nem tett jót a kapcsolatuknak. Mindkettőjük munkája olyan, hogy nap mint nap rengeteg emberrel találkoznak, és ez maga után vonja a késő esti értekezleteket, lemondott ebédeket, elfelejtett közös programokat. Egy idő után Jennifer már nem tudta tolerálni ezeket a dolgokat, és nem is rejtette véka alá, mit gondol, és olyan dolgokat is Nathan fejéhez vágott, amit nem gondolt komolyan. Megbánta azt, ahogy viselkedett, és nagyon hiányzott neki a férfi. Nagyon keveset vannak együtt mostanában.

Miközben Jennifer az Eiffel-torony fényeit nézte, megszólalt a telefonja. Jennifer szíve hevesebben kezdett el dobogni. Nathan volt az.

- Eljössz velem Bora Borára? - hallatszott a vonal túlsó végéről.

Esős nap köszöntött Írország fővárosára, Dublinra. A Liffey-folyón átívelő O'Connell hid a szemerkélő eső ellenére is lassan megtelt étellel. Köztük volt Lizbeth Byrne is, aki kitűnt a tömegből, ugyanis egyedül őt nem védte esernyő. De Lizbeth nem bánta, hogy az eső áztatta. Nem törődött vele. Az egy héttel ezelőtt történetek után ez érdekelte a legkevésbé. A múlt hét péntek volt élete eddigi legszomorúbb napja. Ekkora csalódás még nem érte soha. Egyszerre vesztette el szerelmét és legjobb barátját. De hogy tehettek vele ilyet? Hogy nem vette észre, hogy már régóta van köztük valami?

A rózsaszín felhő a feje felett most koromfeketére váltott. Most már nemcsak az eső, hanem a könnyei is az arcát mosták. Még csak most fogta fel igazán, hogy ketten is becsapták és ez nagyon fáj neki. Annyira fáj, hogy azt nem is tudná leírni.

Lizbeth céltalanul sétált Dublin utcáin. Észre sem vette, hogy már késő délután volt. Az eső már elállt, a könnyei sem áztatták már az arcát. Jót tett neki a séta, megnyugodott, de a hasa már elég hangosan jelezte, hogy ideje betérnie egy helyre, ahol ehét valami finomat. De mielőtt belépett volna a pubba, felnézett az égre és megcsodálta a Nap által rózsaszínre festett felhőket.

A pubban karaoke-estet tartottak. Egy srác lépett éppen a kis színpadra, majd magabiztosan kezdett el énekelni egy dalt. Lizbeth felnézett, magával ragadta a dal. Mintha róla szólna... „There's always tomorrow.

- Mindig van holnap.”

- Igen, mindig van holnap. Holnap meg is veszem a jegyem Bora Borára. A legnagyobb álmomat valósítom meg most ezzel. Az összes spórolt pénzem rámeleg, de nem érdekel. Egyszer élünk. - gondolta magában

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

Lizabeth, majd az éneklő srácra mosolygott mintegy köszönetképpen.

- Bora Bora egy sziget Francia Polinéziában a Társaság-szigetek csoportjában. Nevének jelentése tahitiül 'elsőszülött', mivel a legendák szerint az első szigetek között volt, amely kiemelkedett a vízből, és sokáig női uralom alatt állt. - kezdte el mondandóját angolul az idegenvezető, aki egy 20 fős csoportot kapott most, hogy bemutassa nekik Bora Bora lenyűgöző atmoszféráját, mely minden turistát magával ragad. És még ő magát is újra meg újra elvarázsolja, pedig már öt éve él ezen a csodás szigeten.

A csoport összetétele nagyon vegyes volt. Mind életkorilag, mind pedig nemzetiségileg. Volt a csoportban fiatal, középkorú és idős is. Volt a turisták között olasz, magyar, svéd, francia, német, ír, ausztriai és ausztráliai is.

- Nézd szerelmem! - mondta a csoport egyik férfitagja, miközben párját ölelte - Nézd Jennifer, milyen tiszta a víz. Úgy örülök, hogy eljöttél velem!

A lány végtelenül boldog volt. Úgy érezte, most már minden rendben lesz közte és Nathan között. Már nagyon rájuk fért ez az utazás. És hogy ilyen szép helyen vannak, ez hab a tortán.

- És még cápákkal is lehet úszni? - hallatszott egy női hang a hátsó sorból - Nem veszélyes? Valahogy jobban szeretem a delfineket.

- Kedves Jolie! - az idegenvezető mindenkinek tudta a nevét. Ezt a figyelmességet mindig is megadta a rá bízott csoportja tagjainak - Nem kell félnie! Kis cápákról van szó, akik emberközelen nőttek fel. Kérem, oszlassa el minden félelmét, mert nincs oka a távolságtartásnak a cápákkal szemben! És mondom ezt a kedves Haleynek is, aki már a túra elején feltette nekem ezt a kérdést. Nem kell aggódní!

Lizabeth, egy ír lány kissé lemaradt a csoportjától. Egy kicsit magában akart lenni. Abban a pillanatban magányra vágyott. Nagyon hiányzott neki Dublin, pedig még egy napja sincs itt, és be kellett vallania saját magának is, hogy Shane is hiányzott neki. Shane, aki oly csúnya módon átverte és megcsalta. De mit is tehetne? Ez a környezet talán elfeledteti vele azt a sok fájdalmat, amit otthon élt át... Igen. Teljesen más ember lesz, mikor visszatér szülőhazájába.

- Te nem tartassz velünk? - egy nő állt meg Lizabeth mellett, aki angolul, de német akcentussal beszélt hozzá - Egy ilyen helyen nem ér szomorkodni! És nem is érdemes!

- Tudom... - és a lány a mellette álló nőre nézett, aki már első pillantásra szimpatikus lett neki - Szia! Lizabeth vagyok!

- Szia! Én pedig Madlen!... De tényleg ne szomorkodj! Minden rendben lesz! Amúgy egyedül jöttél?

- Igen. - és Lizabeth arca ismét elkomorult - Már igen... Egy hónappal ezelőtt még másképp lett volna minden...

- Nem vagy egyedül...

- Nálad is pasi ügy? - Lizabeth kezdte megkedvelni Madlent.

- Hogy eltaláltad!... De siessünk, mert lemaradunk a többiektől!

- Gyere már apus! Nézd milyen szép a kilátás ebből a bungalóból! - Mária a naplementét nézte - Ne készülj már annyira az esti partira! Még a végén féltékeny leszek!

Ekkor Ferenc jelent meg a teraszon és a naplementét nézte párját átkarolva.

- Igazán gyönyörű! Mint amilyen te vagy!

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

- Ugyan már... Ne hozz zavarba! Inkább készülünk arra az estre. - és Mária bement a bungalóba.

Mire Mária és párja odaértek a partira, már majdnem mindhárom csoport tagjai ott voltak. Ez a parti ugyanis a Le Méridien Bora Bora Hotel három csoportjának készült és szólt.

Máriának már ismerős arcokat is észrevettek a csoportjukból, így odamentek hozzájuk. Nemsokára megjelent a három csoport idegenvezetője, és egy közös bemutatkozásra invitálta a jelen lévőket. Az első csoport tagjai között ott volt Békési Mária és Békési Ferenc, Madlen Berger, Jolie Bianchi, Haley Baier, Jennifer Bellefleur és Nathan Crine, Lizbeth Byrne...

A parti már lassan a végéhez közeledett, de Madlen, Jolie, Haley és Lizbeth még csak most kezdtek el igazán beszélgetni.

- Nem furcsa nektek, hogy mindannyiunk vezetékneve B betűvel kezdődik? - Haley nagyon jó megfigyelő, így ez a tény sem kerülte el a figyelmét.

- Most, hogy így mondd... Bár én csak a keresztnéveket tudtam megjegyezni. - Jolie kortyolt egyet a koktélijából - Jól összehozott minket a sors.

Madlen bár az asztalnál ült a többiekkel együtt, a figyelmét most másvalami, vagyis másvalaki terelte el. A velük szemben lévő asztalnál egy napbarnított, hosszú hajú férfi ült, akit nem hagyott hidegen Madlen látványa.

- Madlen! Hallottad, amit kérdeztem? - és Lizbeth oldalba lökte csoporttársát, majd abba az irányba nézett, amerre Madlen - Most már mindent értek...

- Mit is mondtál? - Madlen teljesen kiesett a beszélgetésből. Azt sem tudta, miről van szó.

- Úgy veszem észre, te már nem maradsz egyedül. - és Madlen a hosszú hajú férfi irányába mutatott - Ha tanácsolhatom, ne engedd el! Élvezd az életet!

- Úgy lesz, ezt megígérhetem! - és Madlen a kinti terasz felé vette az irányt. Hátrapillantva mosolyogva nyugtázta, hogy a hosszú hajú férfi követi.

A következő napok során a csoport tagjai egyre szorosabb barátságba kerültek egymással. A különböző sorsutak végre egy úttá forrtak össze. Bár innen, eme nyaralás után ismét külön utakon folytatják majd, de ez az utazás mindannyiuk életét megváltoztatja majd, és ez a barátság már mindörökké megmarad a szívükben és a lelkükben.

A tíz napos nyaralás alatt kerékpárral bejárták a szigetet, búvároztak, voltak cápaetetésen, voltak víz alatt és hegycsúcson. A mennyországban érezhették magukat, és teljesen feltöltődtek.

Utolsó előtti nap Lizbeth nagy meglepetésére egy ír estre is eljutottak. De a nagy meglepetés csak most következett.

Az est közepén egy másik együttes lépett a színpadra és egy ismerős dal csendült fel. A lány a színpad felé nézett és az a srác énekelte azt a dalt, ami felnyitotta a szemét, aki azon az esős napon, a karaoke-estén énekelt.

Lizbeth nem akart hinni a szemének és észrevette, hogy a srác is megismerte.

- Hogyan lehetséges ez? - a lány kimondta, amit gondolt.

- Mi az Lizbeth? - kérdezte Jolie és Haley szinte egyszerre - Mit láttál?

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

- Az a srác, aki énekel... Ismerem...
  - Komolyan? - Madlen új kedvese kezét fogva kíváncsian nézett újdonsült barátnőjére - Mesélj!
  - Mondd Madlen, hogyan lehetséges az, hogy itt Bora Borán találkozom azzal a sráccal, akinek a dala erőt adott nekem? Ez a srác Dublinban egy pubban énekelt azon estén, amikor nagyon magam alatt voltam... Ugyanezt a dalt énekelte...
  - Most már elhiszed, hogy nincs véletlen?
  - Akkor is hihetetlen...
- A dal végetérte után az énekes pár perc szünetet kért. Lizbeth-hez sétált, aki nem tudta mire vélni szíve hevesebb dobogását.
- Szia! Nicky vagyok és szeretném, ha megvárná a koncert után. - mondta a férfi, miközben kezét nyújtott a lány felé.
  - Miért is? - Lizbeth nehezen szólalt meg, akkor is csak ez a kérdés hagyta el ajkait.
  - Mert most nem akarlak elengedni... Megmondod a neved?
  - Lizbeth...
  - Gyönyörű! Kérlek, várj meg! - és Nicky már a szinpad felé vette az irányt.
  - Ez aztán nem volt semmi! - Madlen is elképedt ezen az „akción” - Még az én szám is tátva maradt! Nos Lizbeth! Most én mondom neked, hogy ne szalaszd el ezt a lehetőséget! Itt az idő, hogy végre boldog legyél!

Az utolsó este volt a legboldogabb és egyben a legnehezebb is mindenki számára. A tábortűz mellett ültek mindannyian és felidéztek az elmúlt tíz nap eseményeit és élményeit.

Mária és Ferenc házassága ismét a régi volt. Nyoma sem volt már Mária rosszkedvűségének, teljesen megnyílt ezen a nyaraláson. Újra mindent meg tudott beszélni a férjével, aminek Ferenc örült a legjobban. Ismét tökéletes volt az összhang közöttük.

Madlen ennyi év után ismét megtalálta a boldogságot Peter személyében, aki mint kiderült nem is lakik olyan messze tőle. Peter Svájcban élt és kész volt egy új életet kezdeni Ausztriában Madlen mellett.

Jolie most döbönt rá, hogy mennyi mindent kihagyott eddig az életéből. Ezentúl nem fogja a szőnyeg alá söpörni a problémáit, mert azzal úgysem lesz megoldva semmi. Küzdeni fog mindenért, amit eltervezett. Nem fogja hagyni, hogy mások alakítsák a sorsát. Majd tesz róla, hogy senki más ne szóljon bele az életébe, csak ő maga lehet sorsa könyvének írója.

Haley az utóbbi kemény hónapok után végre kipihenhetette magát. Végtelenül hálás volt édesanyjának, hogy meglepte ezzel az úttal. A fejébe vette, hogy legközelebb majd együtt jönnek el ide. És egy remek ötlete is támadt csoport ezen tagjai számára. Azt találta ki, hogy minden nyáron nyaraljanak együtt. Az első úti cél már meg is volt, mégpedig a spanyolországi Barcelona.

Lizbeth eleinte el sem hitte, ami vele történik és bizalmatlan is volt, de Nicky mindig kétségét elhessegette. Lizbeth úgy érezte élete új fordulatot vett attól a ponttól, amikor először találkozott tekintete Nicky-ével. Hálás volt a sorsnak, hogy az útjába vezette ezt a férfit, aki megváltoztatta és boldogságot hozott az életébe.

- Nagyon örülök, hogy megismerhettelek titeket! - Mária a többiekre nézett - Csodás kis csapat vagyunk mi! Mennyi különböző országból jöttünk, mégis hogy összekovácsolódtunk.

Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória

- Igen... És ez az utolsó naplementénk itt a parton, ezen a csodás szigeten... Meg is ragadom a pillanatot. - és Nathan letérdelt Jennifer elé, majd egy dobozt húzott ki a zsebéből - Szerelmem! Tudom, hogy az utóbbi időkben nehéz volt velem, nehéz volt a barátnőmnek lenned, de nem szeretnék elveszíteni! Te vagy az életem, te vagy a mindennem! Hidd el nekem, hogyha nem vagy velem, akkor is rád gondolok! Hidd el, hogy az életemnél is jobban szeretlek! Megígérem neked, hogy ezek után több időt fogunk együtt tölteni, mert azt szeretném, ha most már örökre az életem része lennél... Jennifer, hozzám jössz feleségül?

- Persze, hogy igen! - a lány nem tudta visszatartani örömkönnyeit - Micsoda meglepetés szívem! Szeretlek! Nathan felállt, majd magához ölelte menyasszonyát. A többiek tapsoltak, és sorban gratuláltak a szerelmeseknek.

A sors útjai kifürkészhetetlenek. Nincs lehetetlen. Aki azt állítja, hogy van, nagyot téved. A boldogsághoz vezető út mindannyiunk előtt megjelenik, csak nem mindenki választja ezt az utat. Ne tartozz közéjük! Merj kockáztatni, merj az lenni, aki szeretnél lenni! Mert csak egy életed van! Sorsod most már a te kezében van!

Hátizsák

Megyek az úton
Erdőt-mezőt bejárok,
S ha elfáradok olykor,
Pár percre megállok.

Szemet gyönyörködtető
Tájakon járok.
Hátamon viszem
Nehéz hátizsákom.

Bármerre járok
Batyumat magammal viszem.
S ha nehéz is olykor,
Akkor is cipelem.

Letenni nem lehet,
Vinni kell azt tovább,
Bármilyen nehéz is
Néha az a hátizsák.

Emberek jönnek
Az úton velem szemben.
Néik is van zsákjuk,
Ők is cipekednek.

Le nem teheted.
El sem cserélheted.
Tiéd ez a zsák.
Ezt neked kell vinned!

Ládika

Ablakom alatt találtam egy ládikát.
Festett, faragott ódon ládafiát.
Festése régi, megkopott már.
A ráálmodott virág is nagyon halovány.

Ha rozsdás kulcsát a zárban elfordítom.
Ócska lakatját óvatosan kinyitom.
Felhajtom tetejét, zsanérja nyikorog.
Fedele alatt kincsekre találok.

A ládikában benne van az élet minden csodája
Melegség önti el a lelkemet, s hála.
Kincsek, melyek szebbé teszik az életet.
Egészség, Hit, Remény és Szeretet.

Ragyogó fény, felhőtlen boldogság.
Nyugalom, béke, lelki gazdagság.
Család, rokonság, jó szomszédság.
Gyermekek, unoka, testvérek, jó barátok.

Napsugár, hold, fényes csillagok.
Erdők, ligetek, folyók, patakok.
Mezei virágok, levegő, illatok,
A természet rejtekén megbúvó állatok.

Pipacsok, búzavirág, susogó fűzfa.
Rekettyésben felhangzó madár-muzsika.
Messze integető hegyek karéja
Fehér báránnyelű gomolygó játéka.

E ládikában oly sok minden elfér
Amit benne látsz, az egy csoda-fűzér.
S ha minden embert csak jó szándék vezetne,
Az életünk ez a csodaláda lenne.

Tartalomjegyzék

Áfra Piroska	1
Anne Red	3
Aranyosi Ervin	5
Bálint Attila	8
Béres Tamás.....	9
Czimbula Novák Ibolya	10
Demeter Sándor.....	14
Dienes Róbert	15
Ferenczik Adrienne	16
Horváth Alexandra.....	18
Huncsik László.....	21
Illés Zoltán.....	22
Juhász Szabina	26
Kató Marianna.....	34
Kresztyankó Ágnes.....	36
Lengyel Emese	37
Lukovics Dániel	38
Méhész Erzsébet	39
Pepperdine Sonia	42
Radnó György	43
Rembeczkiné Kovács Aranka	44
Román Ildikó.....	45
Sepsi Sándor	46
Szabó László István	47
Vajdics Krisztina	57
Victoria F. Brown - Bezzegné Fucskó Viktória.....	60
Vígh Lilla	67

